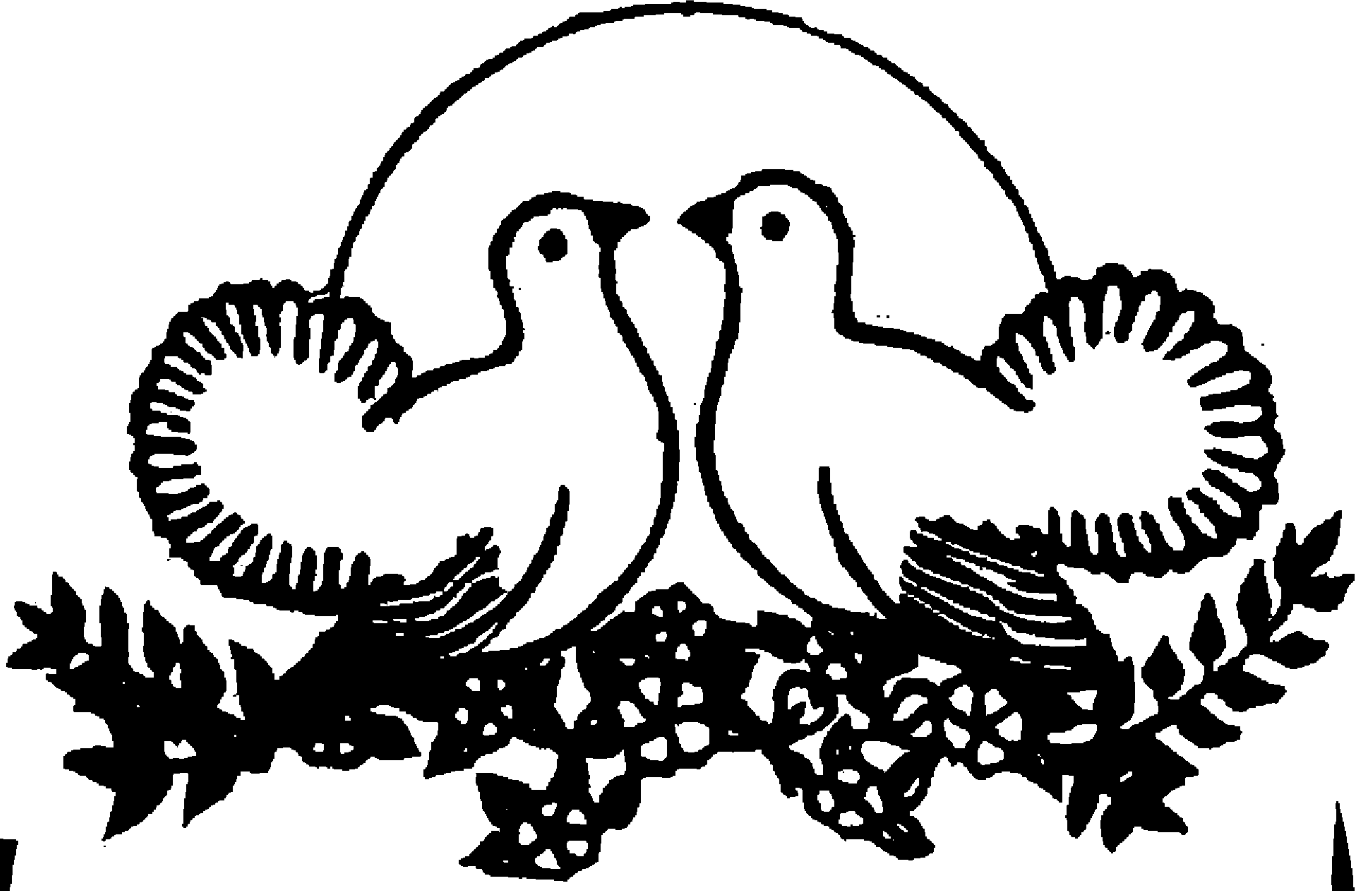

மகிழ்ச்சி மனைபுறம்

சீரா. சீலாங்குமரணர்

**மங்கல
மனையறம்**

முகம்

மங்கல மனையறம் என்னும் இச்சிறு சுவடி மண மக்களுக்கே அன்றிப் பிறர்க்கும் வாழ்வியல் வழி காட்டும் வளமுடையதாம்.

மங்கல விழாவுக்கு வந்து மகிழ்வொடு கலந்து கொள்ளும் உற்றார் உறவினர் அன்பினர் நண்பினர் ஆயோர்க்கு, விழாவின் நிறைவில் தேங்காய் பழம் இலை பாக்கு வழங்கும் வழக்கம் உண்டு. அவ் வேளையில் வழங்கப்படும் பொருள்கள் அடுத்த வேளைக்குப் பயனாவதில்லை. அவற்றொடு, என்றும் பயனாகக் கூடிய - வாழ்வியல் பயனாகக் கூடிய - நூல் ஒன்றனை வழங்குதல் என்றும் பயனாமே! மங்கல விழாவுக்கு வர இயலாதவர்க்கும் பயனாமே! என்னும் எண்ணத்தால் பலப்பல திருமணங்களில் நூல் வழங்கும் வழக்கம் ஊன்றி வருகின்றது.

அப் பயனொடு பொதுப் பயனும் கருதிய வெளியீடு இஃதாம். மணந்தாரும், மணங்கொள்ள இருப்பாரும் பயிலலாமே! பயனுறலாமே!

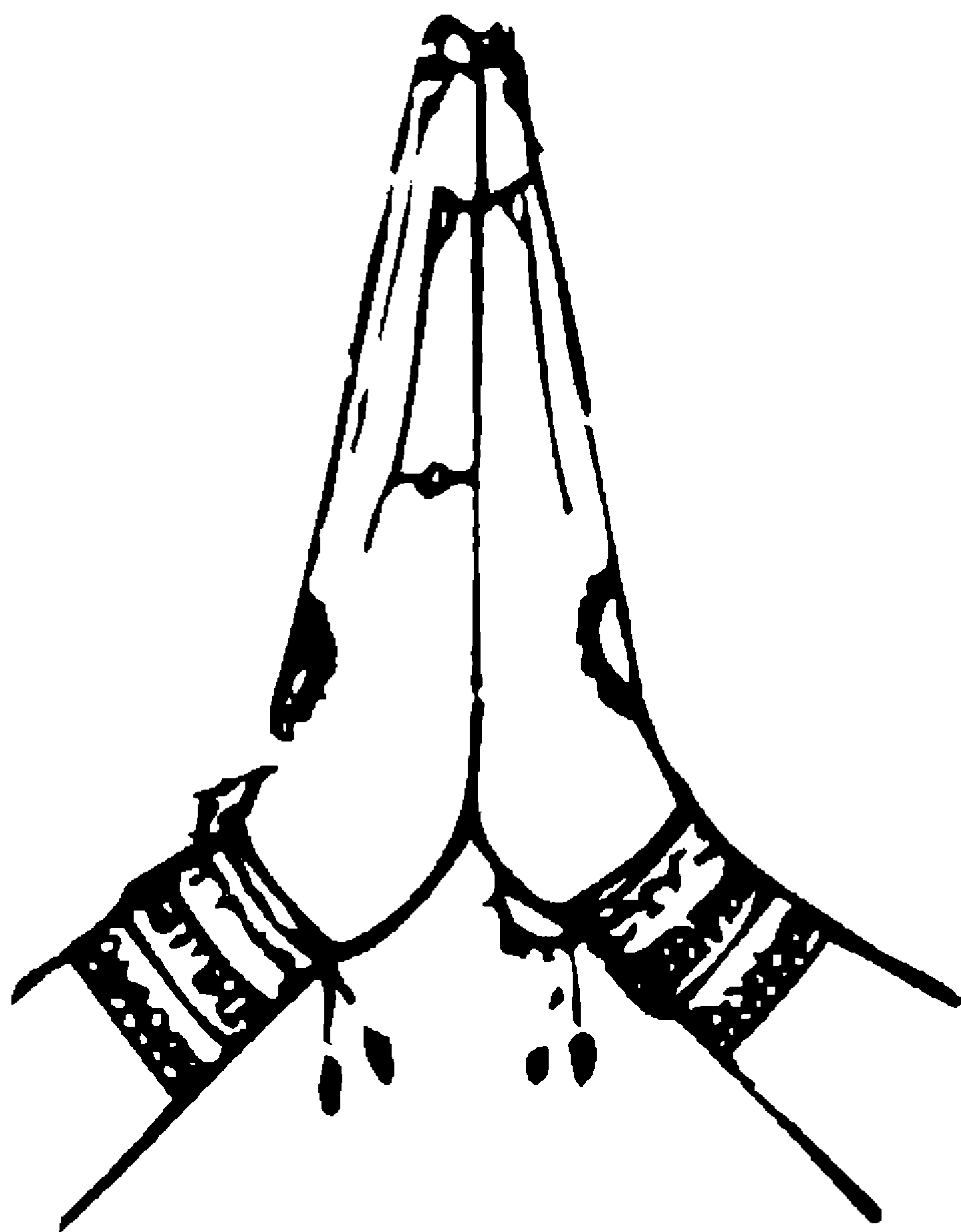
தவச்சாலைக்காக இதனை அச்சிட்டு வழங்கும் அருமைத் தோன்றல் கோ. இளவழகனார்க்குத் தவச்சாலையின் நன்றியுரித்து.

வாழிய நலம். வாழிய வையகம்.

இரா. இளங்குமரன்.
திருவள்ளூர் தவச்சாலை

உள்ளுறை

1. மங்கல மனையறம்
 2. திருமணப் பரிசு
 3. நினைக்கும் நெஞ்சம்
-
-

1. மாங்கல மனையறம்

திருமணம்

மணங்களில் எல்லாம் உயர்ந்த மணம் - நறுமணம் - திருமணம். திருமணத்தின் மணம், புகழ் மணம்; அந்த மணம், எந்த மணமும் செல்லாத இடத்தும் செல்லும்; போகாத இடத்தும் போகும்; கருதுவார் நெஞ்சத் தெல்லாம் கமழும் மணம் திருமணமாகும்.

மற்றை மணங்களில் இருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டவே தமிழர், 'திருமணம்' என்றோர் சொல்லைப் படைத்துக் கொண்டனர். 'திரு' என்பது கண்டவர் களால் விரும்பப்படும் தன்மை என்பது தொல்காப்பியப் பேராசிரியர் உரை. மனையற வாழ்வு பிறர் பாராட்டும் வகையில் அமைய வேண்டும் என்பதற்கு அடையாளமாகவே 'திரு' என்னும் சொல் அமைந்தது என்பது இதன் பொருள். மற்றும் திரு என்பதற்குத் தெய்வத் தன்மை என்பதும் பொருள். இக்கருத்து, வள்ளுவர்க்கு உடன்பாடானது என்பது இவ்வாழ்க்கை இறுதிக்குறளில்,

**“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.”**

என்பதால் புலப்படும்.

நீடு வாழ்தல்

மணத்தில் அமர்ந்திருக்கும் மக்களும் சரி, மற்றவர்களும் சரி, நெடுங்காலம் இனிது வாழ வேண்டும்.

என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி ஆகும். நெடுங்காலம் வாழ்வதற்குச் சில வழிகளையும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

மலர்

“மலர் மென்மையானது; அதனினும் மென்மையானது ஒருவரை ஒருவர் விரும்பும் மனைவாழ்வு; அந்த மென்மையை உணர்ந்து போற்றி வாழும் வாழ்வு, நெடிது வாழும் வாழ்வாகும்” என்கிறார். மலரை எடுத்தல், தொடுத்தல் அணிதல் எல்லாவற்றிலும் மென்மை காட்டல் வேண்டும் அல்லவா! மாந்தர் மனம், மலர் போன்றதா எனின், இல்லை; அதனினும் மெல்லியது என்பார் திருவள்ளுவர்!

விருந்தினர் ஒருவர் வருங்கால் முகமலர்ந்து நோக்குதல் வேண்டும்; இனிய சொல் கூறி-வரவேற்றல் வேண்டும்; இருப்பது என்னவோ அதனைப் பகுத்துத் தந்து உடனிருந்து உண்டாலே போதும். பலவகையான செலவுமிக்க உணவு தர வேண்டும் என்பது இல்லை. உள்ளொத்த அன்பே உவகை செய்யும் என்பார். விருந்தினர் ஒருவர் வரும்போது சற்றே வெறுப்பாகப் பார்த்தாலும், முகர்ந்த காற்றுப்பட்ட அளவிலே வாடிப்போகும் அனிச்சமலரைக் காட்டிலும் விரைவாக விருந்தினர் வாடிப் போவர் என்பார். இதனால், மலரினும் மெல்லிய வாழ்வு புலப்படும். இத்தகு வாழ்வுடையவர் நெடுங்காலம் வாழ்வார்.

பொறிகள்

வெற்றிகளில் எல்லாம் பெரிய வெற்றி, ஐம் பொறிகளை - மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்பவற்றை - நெறிப்படுத்தி வாழும் வாழ்வு. அவ்வாழ்வு

அமையுமானால் அவர்கள் நெடுங்காலம் வாழ்வார் என்பது வள்ளுவம்.

அடக்கம்

அடக்கம் ஆற்றலின் அடையாளம்; அது கோழையின் அடையாளம் அன்று, சரக்குந்து மேல் ஏற்றியிருக்கும் பொருள்கள் எத்தனை கல் (டன்) எடை! அதனைத் தாங்கும் கால் உருள்கள் (TYRE) காற்று அடைக்கப் பட்டவை தாமே! அக்காற்றை அடக்கி வைத்ததால் தானே பாரம் தாங்குகிறது! காற்று வெளியே போய்விட்டால்.....? அடக்கத்தின் சிறப்பை இது நன்கு வெளிப்படுத்தும்.

உடல்நலம்

நெடிது வாழ்வதற்கு உடல் நலம் போற்றல் வேண்டும். பிறர் நலம் போற்ற வேண்டிய பிறவி, முதற்கண் தன்னைப் போற்றிக் கொள்ள வேண்டும். தன்னைப் போற்றிக் கொள்ளாதவன், குடும்பத்தவர்க்கும் பிறர்க்கும் சுமையாக ஆகிவிடுவான். அதனால், தன் உடலையும் உளத்தையும் ஒவ்வொருவரும் நன்றாகப் பேணிக் கொள்ள வேண்டும். அதனால்தான் திரு வள்ளுவர், மணமகனுக்கும், மணமகளுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் தனித்தனியாகத் தன்னைப் பேணிக் கொள்ளுதலை வற்புறுத்தினார். (43,56,883)

உடல் நலத்திற்குரிய வழிகள் பலவாயினும் தலையாய ஒன்று. பொருந்தும் உணவைப் பொருந்திய வகையில் உண்பது ஆகும். மாறுபாடு இல்லாத உணவாகவும், உண்ட உணவு செரித்தபின் உண்ணும் உணவாகவும் இருந்தால் அவர்க்கு ஊறுபாடு இல்லை.

மருந்து தேட வேண்டுவதும் இல்லை என்பார் வள்ளுவர்.

உடலும் உயிரும்

கணவன் மனைவியர் உடலும் உயிரும் போல்பவர்; உடலும் உயிரும் ஒன்றைப் பிரிந்து ஒன்று இருக்க முடியாதவை. இவ்வாறே கணவன் மனைவியர் ஒன்று பட்டுச் சிறப்புற வேண்டும் என்பது வள்ளுவம். இருவரும் ஒருவரோடு ஒருவர் இணைந்து வாழ்வதை நிலத்தொடு இணையும் நீருக்கு உவமை காட்டினார் அவர்.

விண்ணும் மண்ணும்

விண்ணில் இருந்து விழும் மழைத்துளி, மண்ணில் பட்டதும் மண்ணின் நிறத்தையும் தன்மையையும் இணைத்துக் கொண்டு இயங்குகின்றது. இவ்வாறே கணவன் மனைவியர் இணைந்து வாழ வேண்டும் என்பார்.

கணவன் மனைவியர் நெஞ்சக் கலப்பை,

“செம்புலப் பெயல்நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே”

என்பார் சங்கப் புலவர். அவர்க்குப் பெயரே செம்புலப் பெயல் நீரார் ஆயிற்று. நிலத்தொடு நீரியைந்தன்னார் என்பார் வள்ளுவர்.

இணை

தலைவன் தலைவி என்றும், கிழவன் கிழத்தி என்றும் ஒப்புச் சொல்லே படைத்து வாழ்ந்தவர் தமிழர். மனைவியின் சிறப்பே இவ்வாழ்வின் சிறப்பு எனக் கண்டமையால் மனையாள் என்றும் இல்லாள் என்றும் பெயரிட்டனர். மனையையும் இல்லத்தையும்

ஆளும் சிறப்பியல் அவளுக்கு உண்டு என்பதை விளக்கு வதாம் இவை.

ஆவின் இரண்டு கொம்புகள் போலவும், வண்டியில் பூட்டப் பட்ட இரட்டைக் காளைகள் போலவும், இரட்டை மாலைகள் போலவும் மண மக்களை நம் முன்னோர்கள் ஒப்பாகக் கூறினர்.

இரு தலையுடைய ஒரு புறாப்போலவும், இரு தலையுடைய மகவு போலவும் உரைத்தும் உளர்.

பாவேந்தர், கணவன் மனைவியர் ஒத்த தன்மையையும் பிரிவு இல்லா உறவையும் ஓர் உவமையால் கூறினார். படபட, மடமட, கலகல, சளசள என்பவை இரட்டைக் கிளவிகள் (கிளவி - சொல்) இவற்றைப் பிரித்துச் சொல்லல் ஆகாது; பிரித்தால் பொருள் தராது. அதனால் “இரட்டைக் கிளவிபோல் பிரியா வாழ்வினர்” என்றார்.

உருவத்தை விட்டு நிழல் பிரியுமா? பிரியாது அல்லவா! அதனால், “நிழலில் நீங்கா என் வெய்யோள்” என்றார் சங்கப் புலவர் ஒருவர். வெய்யோள் என்பது விரும்பத் தக்கவள் என்னும் பொருளதாம்.

இல்லறம்

தாமரைப் பூவிலே தேன் எடுத்துச் சந்தன மரத்திலே கட்டப் பட்ட கூட்டிலே வைத்த தேன் போன்றது இனிய மணமக்கள் வாழ்வு என்னும் சங்கப் புலவர் வாக்கு நினைதோறும் இன்பம் பயப்பது.

வள்ளுவரோ மிக அருமையாக ஒவியமாகத் தீட்டியுள்ளார் இனிய மணமக்கள் வாழ்வை.

ஓர் உழவன் உழுதான்; விதையும் தெளித்தான்; அது முளைத்து விளைவு தரவேண்டுமானால், மழை பெய்யவேண்டும். மழையை நம்பியிருக்கும் நிலம் அது (வானம் பார்த்த நிலம்). உழவன் இந்த எண்ணத்தோடு வாளை நோக்கினான். நோக்கிய அளவில் வானம் பொழிந்தது. அத்தகையது, நல்ல கணவனுக்கு நல்ல மனைவி வாய்த்து வாழ்க்கை நடத்துவது என்கிறார் வள்ளுவர்.

அமிழ்தம்

மேலும், “நல்ல மனைவியும் நல்ல கணவனும் இணைந்து நடத்தும் இனிய இல்லறம் வீடு பேற்று இன்பம்” என்றும் கூறுவார்.

மனைவி என்பவள் எலும்பு தோல் நரம்பு தசை என்பவற்றால் அமைந்தவள் அல்லள். அவள், அழுதத்தால் அமைந்தவள் என்றும், அவள் உலகுக்கு வழங்கும் மக்கள் அமிழ்தம் என்றும், அம்மக்கள் பேசும் சொல் அமிழ்தம் என்றும், அவர்கள் கையில் பட்ட உணவும் அமிழ்தம் என்றும் கூறுவார்.

அமிழ்தம் என்றால் என்ன என்பதையும், வள்ளுவர் தெளிவு படுத்துகிறார். அது, ‘உயிர் தளிர்க்கச் செய்வது’ என்கிறார். வீட்டில் இயல்பாக நடத்தும் இல்லறத்தால், இத்தனை அமிழ்த நலங்களைப் பெறமுடியும் என்று அறுதியிட்டு உரைக்கிறார்.

“ஒரு கணவனைப், பழிப்பவர் முன்னாலும் நிமிர்ந்து நடக்க வைப்பவள் அவனுக்கு வாய்த்த நல்ல மனைவியே” என்று கூறும் வள்ளுவர் உள்ளம் விரிவு மிக்கது, பெண்மைக்குப் பெருமை சேர்ப்பது.

கற்பும் நிறையும்

மனைவிக்குக் 'கற்பு' எவ்வாறு தலைமையானதோ, அப்படித் தலைமையானது கணவனுக்கு 'நிறை' என்னும் உறுதிநிலை என்கிறார். கற்பு வேறு நிறைவேறு என இரண்டு இல்லை; ஒன்றே என்பதைக் கற்பை ஆட்சி செய்யும் இடத்தே நிறை என்பதையும் வைத்துள்ளார் திருவள்ளுவர்.

வாழ்வில் ஒருமுகப்பட்ட உறுதித் தன்மை வேண்டும் என்பதை 'ஒருமை மகளிர்' என்னும் அரிய ஆட்சியால் அவர் வெளிப்படுத்துகிறார். அதனை விளக்கிக் கூறுதல் வேண்டுவது இல்லை; வேறு நூல்களையோ நூல் வல்லாரையோ வாழ்வியல் பெருமக்களையோ தேடித்திரிய வேண்டுவதில்லை என்பாராய், "உனக்கு அமைந்த உறுதிமிக்க - ஒரு முகப்பட்ட - மனைவியைப் பார். அவள் எப்படி வாழ்ந்து காட்டுகிறாள் என்பதை நன்றாக அறி; அவளைப் போல் நீயும் நட" என்று தெளிவுரைக்கிறார்.

**"ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையும்
தன்னைத் தான் கொண்டொழுகின் உண்டு"**

என்பது அது.

கணவன் உடன் இருக்கலாம்; பிரிந்து சென்று, செய்ய வேண்டும் கடமைகளில் ஈடுபட்டும் இருக்கலாம். ஆனால், அவன் அவள் நெஞ்சத்தனாக எப்பொழுதும் இருக்க வேண்டும். அவ்வாறே மனைவி உடன் இருக்கலாம். தான் பிரிந்து அல்லது அவள் பிரிந்து கடமைகளில் ஊன்றியிருக்கலாம். அந்நிலையில் அவன் நெஞ்சமெல்லாம் அவளே நிறைவாகித் திகழ வேண்டும் என்பவை வள்ளுவங்கள்.

துணை

கணவன் மனைவியர் ஒருவர்க்கு ஒருவர் துணையாக இருக்க வேண்டும் என்பது வள்ளுவ ஆணை. அவனுக்கு அவள் துணை நிற்பது போல அவளுக்கு அவனும் துணையாகக் கட்டாயம் நிற்க வேண்டும். குடும்பச் சிறப்புக்கு அவன் அவளுக்குத் துணையாக இருக்க வேண்டுவதே முதன்மையானது என்னும் வாழ்வியல் கருத்தால் அவன் துணை என்பதை மூன்று இடங்களில் குறிப்பிட்டார். (41, 42, 1234)

இந்நாளில் கணவன் மனைவி ஆகிய இருவரும் அலுவல் - பணி - தொழில் ஆகியவற்றில் ஈடுபடுவதிலும் குடும்பக் கடமைகளைப் புரிவதிலும் வருவாய் தேடுவதிலும் இணையாக ஈடுபட வேண்டியவர்களாகவே உளர். திருவள்ளுவர் வாழ்ந்த நாளில் மகளிர் பொருள் ஈட்டி ஆகவேண்டிய கட்டாய நிலையில் அவர்கள் வாழ்வியல் தேவை இருக்கவில்லை. இந்நாள் அத்தேவை பெருகிக் கொண்டுள்ளது. மேலும் பெருகவும் கூடிய நிலைமையும் உள்ளது. ஆதலால், வீட்டுக் கடமைகளையும் வெளிக்கடமைகளையும் கணவன் மனைவி ஆகிய இருவரும் இணைந்து செய்ய வேண்டியவர்களாக உளர். வளர்ந்த நாடுகள் என்பவற்றில் இந்நடைமுறை கண் கூடாகக் காணத்தக்கதாக உள்ளதைப் பலரும் அறிவர். வள்ளுவர் நாளில் இல்லாத இத்தேவையையும் நுண்ணிய பார்வையால் கண்டு வழிகாட்டுகிறார்.

இன்பமும் காமமும்

அன்பின் தொடக்க நிலை காதல்; அதன் பெருக்க நிலை காமம் 'கமம்' என்பது காமம் என்றாகும். 'கமம்

நிறைந்து இயலும்', என்பது தொல்காப்பியம். மன மொத்து இருபாலும் முருகி வளர்ந்து பெருகிநிற்கும் பேரன்பே 'காமம்' என்பதாம். அதனால், மூன்றாம் பாலை எப்பெயரால் கூறினார் எனின் காமத்துப்பால் என்றே கூறினாராம். பின்னாளில் 'காமம்' என்னும் சொல் தன்பெருமைப் பொருளை இழந்து சிறுமைப் பட்டதாகக் கருதப்பட்டமையால் இன்பத்துப்பால் என்னும் பெயர் கொண்டதாம். இதற்குச் சான்று அகத்தும் உண்டு புறத்தும் உண்டு.

அகச்சான்று

திருக்குறள் மூன்றாம் பால் 250 குறள்களைக் கொண்டது. அவற்றில் காமம் என்னும் சொல் 39 இடங்களில் ஆளப்பட்டுள்ளது. இன்பம் என்னும் சொல் ஈரிடங்களில் மட்டுமே இடம் பெற்றுள்ளது. அவ்விரண்டு இடங்களிலும் காமம் என்னும் சொல்லும் வருகின்றது. திருவள்ளுவம் காட்டும் சான்று இஃதாம்.

புறச்சான்று

இன்பம் என்பது கணவன் மனைவியர் கொள்ளும் வாழ்வியல் இன்பம் மட்டுமின்றி எல்லா உயிர்களுக்கும் பொதுவாய் அமைந்தது. ஐம்பொறிகளாலும் எல்லா உயிர்களும் கொள்ளும் சுவைப் பொருள்களின் நுகர்வெல்லாம் இன்பமேயாம். அதனால் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர்.

“எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது

தான் அமர்ந்து வருஉம் மேவற் றாகும்.” (பொருளியல் 29)

என்றார் இதனால் இன்பத்திற்கும் காமத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடு விளக்கமுறும்.

குடும்பப் பொறுப்பு

முழுமதி போல வளர்ந்து பெருகிய இல்வாழ் விலே கணவனும் மனைவியும் ஆகிய இருவர்க்கும் ஒத்த பொறுப்புண்டு என்பதை ஓர் அரிய உவமையால் திருவள்ளுவர் விளக்கினார்.

பாரம் சுமப்பவர் தோளில் பாரத்தை வைத்துச் செல்வது உண்டு. பண்டு முதல் இன்றுவரை தொடரும் வழக்கமே அது. தோளால் சுமக்க ஒரு தடி உண்டு. அதற்குக் 'கா' என்பது பெயர். அத்தடியின் இரு பக்கங்களிலும் பொருள்களைச் சமமாக வைப்பதுடன் தோளில் அக் 'கா'வை வைக்கும் நிலையிலும் முன்னும் பின்னும் கூடாமல் குறையாமல் சரிசம நிலையில் வைப்பார். இல்லாக் கால் சற்றே நிறை கூடிய பக்கம் கவிழ்ந்து தொல்லையாக்கும். 'கா' எப்படிச் சமமாகப் பாரம் தாங்கப் பயன்படுகிறதோ அவ்வாறே கணவனும் மனைவியும் குடும்பப் பாரம் தாங்குபவராக அமைய வேண்டும் என்கிறார்.

“ஒருதலையான் இன்னாது காமம்காப் போல
இருதலை யானும் இனிது”

(குறள். 1196)

என்பது அது, காவடி, காவட்டு என்பவற்றைத் தூக்கிச் செல்வதைக் காணலாமே.

பெருமிதம்

இத்தகைய சரிசம நிறைவாழ்வு வாழ்பவர், குடும்ப வாழ்வு எப்படி இருக்கும் என்பதையும் திருவள்ளுவர் கூறினார். இத்தகையர் வாழ்விலே ஒரு பெருமிதம் உண்டாகுமாம். கல்வி வீரம் புகழ் கொடை என்பவற்றால் பெருமிதம் உண்டாகும் என்பார் தொல் காப்பியர். திருவள்ளுவரோ அவற்றொடு, அரிய

இல்வாழ்வாலும் பெருமிதம் அமையும் என்று கூட்டு
கிறார். ஒருவருக்கு ஒருவர் குறையாத விருப்புடையவராக
அமைந்து இல்வாழ்வு நடத்துவார்க்கு அப்பெருமிதம்
உண்டாம் என்பதை,

“வீழுநர் வீழப் படுவார்க்கு அமையுமே
வாழுநம் என்னும் செருக்கு”

(குறள். 1193)

என்பார்.

விதை இலாப் பழம்

தக்க இல்வாழ்வு அமைந்தோர் அடையும் இன்பச்
சிறப்பை ஈடும் எடுப்பும் இல்லாத ஓர் உவமையால்
வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

20ஆம் நூற்றாண்டிலே அறிவியல் வளர்ச்சிச்
சிறப்பால் பயிரியல் செடியியல் மரவியல் ஆய்வுகள்
பெருகிமிகு விளைவு காண வழிவகை ஏற்பட்டுள்ளமை
அறிவோம். அவ்வறிவியல் சிறப்பால் கடினமான விதை
கொட்டை ஆகியவற்றைக் கடினமில்லாமல் ஆக்கவும்,
விதையே இல்லாமல் ஆக்கவும் கண்டு மகிழ்கிறோம்;
உண்டும் திளைக்கிறோம்; விதை இல்லாக்கனி எனவும்
பெயர் சூட்டுகிறோம். திருவள்ளுவர் அந்நாளிலேயே
இக்கனி பற்றிக் கூறுகிறார். “புறக்கருவி கொண்டு
ஆராய்கிறான் விஞ்ஞானி; அகக்கருவி கொண்டு
ஆராய்கிறான் மெய்ஞ்ஞானி; இரண்டன் முடிவும்
ஒன்றாகவே இருக்கிறது” என்னும் திரு.வி.க. மணி
மொழி எண்ணத் தக்கதாக உள்ளது.

விதை இல்லாக் கொய்யா, முந்திரி என்பவற்றை
யும் கெட்டி யிழந்த விதையுடைய மாதுளையையும்
விரும்பித் தேடிச் சுவைக்கிறோம் அல்லவா! அவ்வாறே

ஒத்த இனிய வாழ்வும் உலகுக்கு இன்பம் செய்யுமென
உவந்துரைக்கிறார் பொய்யா மொழியார்.

“தாம்வீழ்வார் தம்வீழ்ப் பெற்றவர் பெற்றாரே
காமத்துக் காழில் கனி”

(குறள். 1191)

என்பது அது. காழ் - கெட்டித் தன்மை; வன்மை; விதை.

பொருளின் தேவை

ஒரு பெண்ணைக் காதலிக்கும் ஒருவன் உடனே
மணம் செய்து கொள்வது பழைய நாளில் இல்லை. தாம்
குடும்பம் நடத்துதற்குரிய வகையில், தாமே பொருள்
தேடிக் கொள்ள வேண்டும் என்னும் உறுதிப்பாடு
கொள்வார்! தம் வாழ்வுக்கு மட்டுமன்றிப் பெற்றோர்
சுற்றம் அறவோர் துறவோர் ஆயோரைப் பேணுதற்கும்
பொதுநல ஆக்கத்திற்கு உதவுதற்கும் எனப் பொருள்
முயன்று தேடுவார். “பொருள் இல்லார்க்கிவ்வுலகம்
இல்லை” என்பதை உணர்ந்து போற்றுவார். தமக்
கெனத் தனி இல்லம் அமைத்துக் கொண்டு மனையறம்
மேற்கொள்வார். தம் இல்லில் இருந்து தமது
வருவாயால் வாழ்வதுடன் பகுத்துண்ணும் அறமும்
கடைப்பிடிப்பார். அந்நிலையில் துய்க்கும் அவர்,

“தம்இல் இருந்து தமதுபாத் துண்டற்றால்
அம்மா அரிவை முயக்கு”

என மகிழ்வார். அவர் வாழ்வு முப்பால் வாழ்வு
என்பதை விளக்குகின்றது திருக்குறள். தம் இல்
இருத்தல், பொருள்; தமது பகுத்துண்ணல், அறம்;
அரிவை முயக்கு, இன்பம்.

விரிவாக்கம்

இந்த இனிய வாழ்வு, நினைவும் சொல்லும்
செயலும் ஆகிய மூன்றும் ஒருமைப்பட்டது. வாழ்வுப்

புகழை, வையகம் எல்லாம் பரப்புவது, இவரைப் போல் வாழவேண்டும் என்று எடுத்துக்காட்டும் ஏற்றமிக்கது. இதனை,

“உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார்
உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன்”

என்பார் பெருநாவலர்.

ஒரு நீர் நிலையில் விழுந்த பழத்தின் அலை படிப்படியே விரிந்து நீர் நிலை முழுவதும் பரவும் இயல்பினது. அதுபோன்றது இப்புகழ் வாழ்வு, புகழ் என்பது தேடிப்போய்ப் பெறுவது இல்லை. தேடி வந்து சேர்வது என்பதால் தான், ‘புகழ்’ அதனைப் புகழ் என்றனர். ஒருவரோடு ஒருவர் இசைந்து வாழும் வாழ்வால் ஏற்படுவதற்கே ‘இசை’ என்றனர். இசை என்பதும் புகழே. “ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அது அல்லது ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு” என்பது வள்ளுவம்.

ஊடல்

தேநீர் விருந்து என்றால் தேநீர் மட்டும் தானா தருவர்? இனிப்பு காரம் ஆகியவும் இணையும் அல்லவோ! அதுபோல் வாழ்வில் ஒரே இன்பமாக இருந்தால், அவ்வின்பமும் வெறுத்துத்தானே போகும். இனிப்பு - காரம் - இனிப்பு என உண்பது போல் இனிய வாழ்வு மேலும் இனிப்பதற்கு இடையே சிறு பிணக்குகள் சில ஏற்படுதல் இயல்பு. இதற்கு ‘ஊடல்’ என்பது பெயர். கூடும் கூடும், கூடுதல், ‘கூடல்’, ஊடே ஒரு கருத்துப் புகுந்து ஊடாடுதல் ‘ஊடல்’ இதனை,

“ஊடுதல் காமத்திற் கின்பம்; அதற்கின்பம்
கூடி முயங்கப் பெறின்”

(குறள். 1330)

என்னும் வள்ளுவம். ஊடலும் கூடலும் வாழ்வின் வளர் நிலைத் தேவை என்பதால், நூலின் இறுதிக் குறளாக வைத்தார் திருவள்ளுவர்.

உள்ளொத்த காதலர் வாழ்விலும் ஊடல் என்னும் சிறு பிணக்கு நிகழுமா எனின் அது நிகழ வேண்டும், நிகழாக்கால் முழு நிறை வாழ்வாகாது என்பது வள்ளுவம்.

குறையொன்று கண்டால் தானே ஊடல் ஏற்பட முடியும்? குறையிலா இருவர் வாழ்விலும் ஊடல் வருமா எனின் வரவேண்டும் என்பார் வள்ளுவர். அதற்கு வழியென்ன என வினாவினால் அவர், “குறையில்லாதவர் எனினும் குறையொன்று உள்ள தாகக் கற்பித்துக் கொண்டு ஊடுவர் என்பார்! இல்லாக் குறையை வைத்து இவ்வாறு பிணங்கலாமா எனின், சுள் என்று உறைக்கும் ஒன்றைத் தொட்டுக் கொண்டு, தயிர்ச் சோறு உண்பதில்லையா?

சுவை என்பது இனிப்பு எனக் கருதுகிறோம் வள்ளுவரோ உப்பு என்பார். உப்பு என்பதற்கே சுவைப் பொருளும் தந்த சுவைத் தேர்ச்சியர் அவர். “உப்பிலாப் பண்டம் குப்பையிலே” என்பது பழமொழி. “உப்பு அமைந்தற்றால் புலவி” என்பார் அவர். புலவியாவது ஊடல். உப்பு என்று ஏன் சொன்னார்?

உப்பு இல்லாமல் சுவை இல்லை. அதே பொழுதில், உப்பு மிகுந்தாலும் சுவைக்கேடு ஆய்விடும். அது போலவே ஊடலும் அளவோடு இருக்க வேண்டும் என்பார்.

‘கொஞ்சம்’ என்பதோர் சொல்வழக்கை அறிவோம். சிறிது என்பதே அதன்பொருள். கொஞ்சம்

பொழுது சிறிதாக இருக்க வேண்டும் என்பதை விளக்கு வது அது. அதுபோலவே ஊடல் என்னும் பிணக்கும் நீடல் கூடாது. நீடின வாடிப் போய் நிற்கும் கொடியைக் கிழங்கோடு பிடுங்கி எறிந்து விடுவது போன்றது என்பார் திருவள்ளுவர்.

“இவர் வரவில்லையே; இன்னும் வரவில்லையே; பறவைகளும் கூடுகளுக்குச் சென்று அடைந்து விட்டன; கறவைகளும் தொழுவம் சேர்ந்து விட்டன. பக்கத்து வீட்டாரெல்லாம் பணி முடித்து மீண்டு விட்டனர். இவர்க்கு மட்டும் இங்கே நான் ஒருத்தி எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருப்பது தெரியவில்லையா? இன்று வரட்டும்... நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்று புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள். அதோ!.... அதோ! அவன் வந்து விட்டான்! புலம்பலெல்லாம் எங்கே போனதோ, தெரியவில்லை. பூத்த மலராக வரவேற்றாள். பேரன் பேர்த்தியர் நிலையை வள்ளுவக் கிழவர் எங்கே இருந்து காணாமல் கண்டாரோ தெரிய வில்லை! அவள் பேச்சாகக் கூறினார். அவள்,

“எழுதுங்கால் கோல்காணாக் கண்ணேபோல் கொண்கன்
பழிகாணேன் கண்ட இடத்து”

என்கிறாள்.

கண்ணுக்கு மைதீட்டிப் பழக்கப்பட்ட அக் காரிகை அதனையே எடுத்துக்காட்டாக்கி உரைத்தாள். கண்ணுக்கு மை எழுதும்போது, எழுதும் கோலைக் கண்பார்ப்பது இல்லை. இமையையே பார்க்கிறது. அதுபோல் கணவர் இல்லாத போது அவர்குறை தெரிந்தாலும் வந்தவுடன் அக்குறை காணாமல் போய் மறைந்து விடுகிறது என்பது இப்பாடற் செய்தி. இரவும் பகலும் மாறி மாறி வந்து ஓய்வும் உழைப்பும் உலகம்

கொள்ள உதவுவது போல ஊடலும் கூடலும் வாழ்வில் இன்பம் சேர்ப்பன.

உணர்வு வாழ்வு

உடற்கலப்பைப் பார்க்கிலும் உயர்ந்த கலப்பு, உள்ளக் கலப்பு என்பது வள்ளுவம், நேயத்தைப் பெருக்கி நிறைப்பது நெஞ்சக் கலப்பே என்பதால்தான் வள்ளுவர் மிக விழிப்பாகவும் உலக நலம் கருதியதாகவும் “புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா” என்றார். தொட்டுப் பழகும் நட்பும் கட்டிப் புரளும் நட்பும் வெட்டிக் கொள்ளும் நிலைக்கு ஆவதில்லையா? அது நட்பு எனத் தக்கதா?

“தூண்கள் எல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து விட்டால் மாட கூடங்கள் நிற்குமா? யாழின் நரம்புகள் எல்லாம் ஒன்றாகி விட்டால் இசைக்குமா?” என்பார் கலீல் கிப்ரான் என்னும் பாரசீகப் பாவலர். உள்ளம் உருகி நிற்கும் நிலையே வெள்ளப் பெருக்காய், பொங்குமா கடலாய்ச் சிறக்குமாம்!

மக்கட்பேறு

இன்பம் மட்டுமே இல்லறப் பயன் ஆகாதே! உலகம் வழிவழியாக உயர்ந்தோங்கி வாழ வேண்டுமே! இயற்கை ஒழுங்கு அதுதானே. அதனால் தானே ஓரறிவுயிரி முதல் ஆறறிவு மாந்தர் வரை, ஆணும் பெண்ணுமாக அமைந்து விட்டது இயற்கைச் சீர்மை. அதன்படி ‘மக்கட்பேறு’ வேண்டுவது, மாநிலம் சிறக்க வேண்டுவது ஆயிற்று.

இல்வாழ்க்கை, வாழ்க்கைத் துணைநலம் வகுத்த திருவள்ளுவர் இவ்விரண்டு அதிகாரங்களை அடுத்தே ‘மக்கட்பேறு’ என்றோர் அதிகாரத்தை வகுத்தார்.

“பெறக்கூடிய பேறுகளுள் எல்லாம், அறிவறிந்த மக்களைப் பெறும்பேறே தனிப்பெரும் பேறாம்” என்று உறுதி மொழிகிறார் வள்ளுவர். அம்மக்களை ஆண் என்றோ, பெண் என்றோ கூறினார் அல்லர். அம்மக்களே மதிக்கத் தக்க மக்கள் எனத் தெளிவிக்கிறார்.

அறிவுடையார் ஆவது அறிவார்; அறிவுடையார் மெய்ப்பொருள் காண்பார், அறிவுடையார் அல்லலை வெல்வார். அறிவுடையார் பிற உயிரைத் தம் உயிர் போல் கருதிக் கடமை புரிவார்; அறிவுடையாரால் உலகம் நலம் பெறும் என்பவை வள்ளுவமாகலின் அத்தகுதியாளரை மிகுதியும் விரும்பி. “அறிவறிந்த மக்கட்பேறு வாய்க்க வேண்டும்” என்றார்.

அறிவு மட்டும் போதுமா எனின், போதாது மற்றொன்றும் வேண்டும் என்பார் வள்ளுவர். அது, “பழி என்பதைக் கருதியும் பாராத பண்பமைந்த பிறவியாகவும் இருக்க வேண்டும்” என்பார்.

ஒரு மகவைக், கற்றோர் அவையிலே முந்தி இருக்கச் செய்வதும் சான்றோர் புகழும் புகழுக்கு ஆளாக இருக்கச் செய்வதும் பெற்றவர் கடமை என்றார் பெருநாவலர்.

உலக நலப்பேறு

மக்கள் எண்ணிக்கையால் பெருக்கமாவதை விட, எண்ணத்தால் பெருக்கமாக இருக்க வேண்டும் என்றும் கருதினார் போலும் பொய்யாமொழியார். ஏன் எனில், மக்கள் மொழியும் மழலையைக் குறிப்பிடும் அவர் குழல் யாழ் என்னும் இசைக் கருவிகள் இரண்டனைக் கூறுகிறார் அல்லவா! இரண்டு கருவிகளும் இரண்டு குழந்தைகளைக் குறிப்பதாகலாம் எனக்

கருதலாமோ? இயற்கை அழகு வாய்ந்த குழலையும், இயற்கை அழகுடன் புனைவழகும் கூடிய யாழையும் கூறுதலால் ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணும் எனக் கருதலாமோ? கருதுதல் தானே இது! 'கரு' எவ்வாறு அமைகிறதோ அது தானே தெளிவு!

எது எவ்வாறாயினும், மக்களைப் பெற்று மாண்புறச் செய்வன செய்தல் பெற்றோர் கடமை என்பதை வலியுறுத்தும் வள்ளுவர் உள்ளகம், குடும்பத்திற்காகப் பிறக்கும் பிள்ளையைக் காட்டிலும் உலக நலனுக்காகப் பிறக்கும் பிள்ளையே பேறுமிக்கது என்று வாழ்த்து கிறது. அது,

**“தம்மில்லாத மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது”**

என்பதாம்.

வள்ளுவர், ஒரு வீட்டில் பிறந்த பிள்ளைதாம்! வீட்டளவில் நின்றாரா? நாட்டளவில் நின்றாரா? உலக அளவில் விரிந்ததுடன் எவ்வுயிரும் தம் உயிர் எனப் போற்றும் உயர்நிலை எய்திவிட்டார் அல்லரோ!

எத்தனை அருளாளர்கள், அறிவாளர்கள், படைப்பாளர்கள், சான்றோர்கள் உலகவராக விரிந்து விளங்குகின்றனர். விரல் விட்டு எண்ணிவிடவோ இயலும்? ஒருவர் வாழ்வில் உலகம் ஒரு மொத்தமாக ஒன்றிக் கிடக்கிறதென்றால் அவ்வாழ்வு பாராட்டில் அடங்கி விடும் வாழ்வாகுமா? அதனால்தானே பண்புடையவர்களும் சான்றோர்களும் இருப்பதால்தான் உலகம் வாழ்கிறது என்பது வள்ளுவமும் தமிழியமும் ஆயிற்றாம்.

வரவு செலவு

பொருளைத் தேடுதல், பேணிக் காத்தல், வருங்காலத்திற்கு வளமாக வைத்தல் என்பனவெல்லாம் வாழ்வியலில் உள்ளவை தாமே! எவ்வளவு குறைந்த அளவில் தேடினாலும் அதனினும் குறைந்த அளவில் செலவிட்டு மீதம் வைத்துப் பொருள் சேர்த்தலும் கடமைதானே! பொருள் இல்லாரைப் பொருளாக எவரும் கொள்ளமாட்டார் என்பதால்தானே 'பொருட்டாக என்னை அவர் எண்ணவில்லை' எனப் பலர் வருந்தியுரைத்தலைக் கேட்கிறோம். பொருள் கால்வாய் போல வரினும் வாய்க்கால் போலச் செலவிட வேண்டும் என்பது வள்ளுவம். இவ்வெல்லாம் ஆழ்மாய் உரைத்தவள்ளுவர் பொருட்சிறப்பினைப் போற்றிப் போற்றி உரைத்தவள்ளுவர் - அப்பொருளிலும் உயர்ந்த பொருள் ஒன்றை மக்கட் பேற்றிலே குறிப்பிடுகிறார்.

அது,

“தம் பொருள் என்பதம் மக்கள்”

என்பது.

தம் பொருள்

மக்கள் பெயரில், பொன், மணி, முத்து, தங்கம், வயிரம் என்பவை போல வழக்கில் உள்ளவை நாம் அறியாதவை இல்லையே. தம் பொருள் என்ப தம் மக்கள் என்னும் வள்ளுவ வழிப் பெயர் சூட்டல்கள் தாமே இவை. பொருட் செல்வத்தினும் போற்றத்தக்க செல்வம் மக்கட் செல்வம் என்று கூறும் வள்ளுவர், பொருளைப் பற்றிக் கவலைப் படாமல் விட்டார் அல்லர்.

தம் பொருளாக மக்களைப் பேணி வளர்த்து ஆளாக்கி அறிவாற்றலாக்கி வைத்து விட்டால் அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருளை அவர்களே ஈட்டிக் கொள்வார்கள் என்கிறார்.

“அவர் பொருள், தத்தம் வினையான் வரும்”

என்கிறார். பொருள் தேடும் தகுதியை உண்டாக்கித் தந்து விட்டால், அவர்களுக்கு வேண்டியதை அவர்களே தேடிக் கொள்வார்கள் என்பது இதன் பொருளாம்.

வள்ளுவர் இக்கருத்தில் அழுத்தமாக இருந்தார் என்பதை இன்னொரு குறளும் உணர்த்துகிறது. அது, வீட்டு நலம் கருதிய அளவில் நில்லாமல் நாட்டு நலமும் உலக நலமும் கருதிய உயர்வினதாம்.

பசித்துக் கிடக்கும் வறியர்க்கு உணவு தந்து பசி தீர்த்தல் நல்லதே. ஆனால், அதனினும் நல்லது ஒன்று உண்டு. அது, தம் பசியை ஆற்றிக் கொள்ளத்தக்க வழிவகைகளை அவர்களே கண்டு கொள்ளக் கூடிய அளவில் வழிகாட்டுவதாம் என்பார்.

**“ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசியாற்றல் அப்பசியை
மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின்”**

என்பது அது. மீனைப் பிடித்துத் தருவதைப் பார்க்கிலும் மீனைப் பிடிக்கும் வழியைக் காட்டிக் கொடு என்னும் சீனப் பழமொழியை இங்கு எண்ணுதல் தகும்.

வீட்டையும் நாட்டையும் உலகையும் பிச்சைக்கு ஆட்படுத்தாமல் பெருவாழ்வு வாழச் செய்வதற்குத் தூண்டும் அளப்பரும் வளப்பெருங் குறள்கள் இவையாம். எதிர்பார்த்தும் கையேந்தியும் வாழும் இழி

வாழ்வை ஒழித்து உலகம் மான வாழ்வு வாழ வழி காட்டும் கலங்கரை விளக்கங்களும் இவையாம்.

காவல் கடமை

ஒரு பயிர் பண்பட்ட நிலத்தில் முளைத்து பக்குவமாக வளர்க்கப்படும் பயிராக மட்டும் இருந்தால் போதாது. நாளும் பொழுதும் நல்ல காவல் செய்யவும் வேண்டும். இல்லையானால் விளைவு களத்திற்கும் வராது; களஞ்சியமும் சேராது.

அதுபோலவே நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்து நலமாக வளரும் குழந்தையையும் நாளும் பொழுதும் கண்காணித்துக் காத்தல் பெற்றோர் கடமையாம்.

ஒரு வேந்தனை நோக்கி ஒரு புலவர் “பெற்றோர் தம் குழந்தையைக் காப்பது போல நீ உன் நாட்டைக் காத்தல் வேண்டும்; அது உன் கடமை” என்றார்.

“நாள் தொறும் ஆராய்ந்து செங்கோல் செலுத்தாத மன்னன் நாடு, நாள் தொறும் கெடும்” என்றார் திருவள்ளுவர். அவரே, “நாள் தொறும் கண்காணிக் காத உழவன் நில வளத்தை இழந்து விடுவான்” என்றும் கூறினார்.

வளரும் குழந்தைகளுக்குப் பெற்றோரின் கண்காணிப்பு மிகமிகத் தேவையாம், இல்லாவிட்டால் அப்பிள்ளை பழிப்பிறவியாகிக் கெடும்; கெடுக்கவும் செய்யும் என்பது உறுதியாம்.

வானத்தில் இருக்கும் மழைத்துளியை அமிழ்து என்றவர் திருவள்ளுவர். அந்த மழைத் துளிபோன்ற தூய்மை நடையே ஒழுக்கம் என்பது நம்மவர் கொள்கை. அதனால் தான், மழை பெய்வதற்கும் மாந்தர் நடப்பதற்

கும் ஒழுக்கம் என்னும் ஒரு சொல்லையே ஆட்சி செய்தனர்.

அம் மழைத்துளி மண்ணில் விழுந்த பின் அமிழ்தமாக உள்ளதா? நிறமற்ற அது நிறம் பெற்று விடவில்லையா? சுவையற்ற அது சுவை பெற்று விடவில்லையா? தூய்மை அமைந்த அது தூய்மை இழந்து அருவறுக்கும் நாற்றமும் அடைந்து விடுவதும் இல்லையா? அது போல் மாந்தர் பிறக்கும் போது தூய்மையாகவே இருக்கின்றனர். பின்னர்த் தாம் சேர்ந்து கலந்து ஒன்றாகி விடும் வாழ்விலே தம்மைச் சேர்ந்தவர் தன்மையே தம் தன்மையாகக் கொண்டு விடுகின்றனர். நல்ல நிலத்தில் விழுந்த நீர் நல்ல தன்மையையும், தீய நிலத்தில் விழுந்த நீர் தீய தன்மையையும் பெற்றுத் தன் இயல்பு மாறி விடுவது போலச் சேர்ந்த இனத்தின் தன்மையைப் பெற்று விடுகின்றனர். வளர்ந்தவர்கள் நிலைமையே இது என்றால் கள்ளம் கவடம் அறியாப் பிஞ்சுக் குழந்தை நிலைமை எப்படி ஆகிவிடும்?

மூவறிவு

ஒருவர்க்கு மரபு வழியாக அமைந்த அறிவு, கல்வி வழியாக ஏற்படும் அறிவு, சூழ்நிலையால் உண்டாகும் அறிவு என்னும் மூவகையாலும் வாழ்வியல் அறிவு அமைந்து விடுகின்றது. அதனால் தான், பெரியாரைத் துணைக் கொள்ள வேண்டும் என்றும், சிற்றினம் சேராமை வேண்டும் என்றும் திருவள்ளுவர் வலியுறுத்தினார். இதனை, அழுத்தமாக எண்ணிக் குழந்தைகளை நல்வழியில் வளர்த்தல் பெற்றோர்க்குக் கடமையாகின்றது.

தம் மக்களைக் கண்காணிப்புடனும் கருத்துடனும் வளர்க்க வேண்டிய பெற்றோர், தம் பெற்றோரைச் சீராகப் பேணிக் காக்க வேண்டும் என்றும் வாழ்நாள் அளவும் முதியரை மீள்குழந்தையாக எண்ணிப் போற்றல் வேண்டும் என்றும் கணவன் மனைவி ஆகிய அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் உயிராகப் போற்ற வேண்டும் என்றும் திருவள்ளுவர் கூறுவது இக்கால நிலையில் மிகக் கட்டாயத் தேவையாம். இதனை, “இயல்புடைய மூவர்க்கும் நல்லாற்றின் நின்ற துணை” என்றார் வள்ளுவர்.

அப்பெரியவர்கள் வளரும் குழந்தைகளுக்குக் குழந்தைகள் ஆகவும், ஆசிரியர் ஆகவும், காவலர் ஆகவும் திகழ வேண்டும் என்றும், அக் குழந்தைகள், தம் பெற்றோர் அவர்கள் பெற்றோரைப் பேணுவது போல் தாமும் தம் பெற்றோரைப் பேண வேண்டிய தற்குப் பயிற்சிக்களமாம் என்றும் வள்ளுவர் நினைத்தே இத்திட்டம் செய்திருக்க வேண்டும்.

சுற்றம் பேணல்

பெற்றோரையும் பிள்ளைகளையும் பேணும் அளவில் நின்றல் இவ்வாழ்வுச் சிறப்பு இல்லை. சுற்றம் பேணல் வேண்டும் என்பதும் வள்ளுவர் வாய்மொழி, அதனாலேயே ‘சுற்றம் தழாஅல்’ என்றோர் அதிகாரம் வகுத்தார். சுற்றத்தார் சுற்றி வாழ வாழும் வாழ்வே, செல்வத்தைப் பெற்றதன் பயன் என்பார். அதற்காகச் சுற்றத்தார்க்குத் தவறான வழிகளில் - தீய வழிகளில் - எல்லாம் உடந்தையாக இருக்க வேண்டும் என்பதை வள்ளுவம் ஏற்காது. பெற்றவள் பசித்துக்கிடந்தாலும் அதனைத் தீர்ப்பதற்காகத் தீயவழிகளில் பொருள்

சேர்க்கக் கூடாது. சான்றோர் பழிக்கும் செயல் செய்தல் ஆகாது என்னும் வள்ளுவர் சுற்றத்தார் தீமைக்கு உடந்தையாய் இருக்க ஒப்புவாரா?

சுற்றத்தாரையும் பிறர் பிறரையும் அனைவராலும் பேணிக் காக்க முடியுமா? என வினாவின் வள்ளுவர் போர்க்கால நடவடிக்கை போல ஒன்றைக் கூறுவார்.

போர்க்களம் புகுந்தார் அனைவருமா அஞ்சாத்துணிவொடு அமரில் முற்பட்டு நிற்கின்றனர்! பகைப் படையைச் சிதறடித்து வெற்றி சூடுகின்றனர்! அக்களத்து வீரர் போலவே, குடும்பக் களத்திலும் அனைவரும் ஆற்றலொடும் தாங்குவார் அல்லர். தாங்கும் வலிமையுடையாரே தாங்குவர் என்பார். அதனால் அவரவர் நிலைக்குத் தக்க அளவில் அறவாழ்வும் அருள்வாழ்வும் கொடையும் மேற்கொள்ளலாம் என்பதாம்.

உளத்திண்மை

ஒவ்வொருவர் முயற்சியும் முன்னேற்றமும் அவரவர் உள்ளத்திலேயே உள்ளது. அதனால் உள்ளம் உடைமையே உடைமைகளில் எல்லாம் உயர்வுமிக்கது என்றார் வள்ளுவர். துன்பத்தைத் துணியோடு ஏற்றுப் பீடுநடை இடுவதும், அதனைக் கண்ட அளவில் துவண்டு போவதும், உள்ளத்தின் உறுதி, உறுதி இல்லாமை பற்றியவை. வெள்ளப்பெருக்கென இடும்பை வந்தாலும் அறிவுடையவன் நினைத்தால் நினைத்த அளவிலேயே ஒழிந்துபோம் என்று தெளிவு சொல்வார் வள்ளுவர்.

கூடாதவை

குடும்ப வாழ்வை உயர்த்த வேண்டும் என்று வீறுடன் நினைத்து வெற்றி கொள்ள நினைவான் கொள்ளக் கூடாதவை இவையென மூன்றனைக் கூறுவார் பெருநாவலர். அவை, பருவம் மடி மானம் என்பன.

காலம் அறிதல் என ஓர் அதிகாரம் வகுத்த வள்ளுவர், தன் குடியை உயர்த்த வேண்டும் என்ற முடிவு எடுத்தவன், இப்பொழுது பிறகு நாளை எனத் தள்ளிப் போடுதல் ஆகாது. செய்ய வேண்டியதை உடனே செய்துவிடவேண்டும் என்பார். செவ்வாய் சனி பார்ப்பவர், இராகு கேது பார்ப்பவர், நல்நேரம் அல்நேரம் பார்ப்பவர், சூலம் பார்ப்பவர் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். வள்ளுவர் பெயரால் சோதிடம் சொல்வார் நினைக்கவும் வேண்டும். பருவம் என்றது காலம்.

இனி, மடி என்னும் சோம்பலுக்கு ஆட்படுதல் கூடாது. அது குடும்ப அழிவுக்கே ஆளாக்கும். குடும்பம் என்பது குறையா ஒளிவிளக்கு; மடி என்னும் கருக்கு உண்டாகி விட்டால் அக்குடும்ப விளக்கு அணைந்து போகும் எனத் தெரிவிப்பார். மடியில் இருந்தே மடிதல், மடிவு, மட்குதல் என்பன தோன்றுதல் அறிக.

உயிரினும் உயர்ந்தது மானம் எனக் கூறும் வள்ளுவர் குடிநலம் பற்றிக் கூறும்போது, குடும்பத்திற் குள் மானத்தைப் பாராதே. பார்த்தால் குடிகெடும் என்கிறார். குடும்பத்திற்குள் மானம் பார்த்தால், குடும்ப மானம் கெட்டுப்போகும் என்பது வள்ளுவர் துணிவு. ஊட்டிய அன்புத்தாய் காட்டிய உரிமைத் தந்தை ஒன்றிய

உடன்பிறப்பு இவர்களிடமா மானம் பார்ப்பது? இவ்வாறு பார்த்த குடும்பம் எங்காவது ஒன்று பட்டு உள்ளதா? உயர்வு பெற்று இருக்கிறதா? இல்லை யல்லவா!

இம்மூன்று கேடுகளையும் தொகுத்து,
“குடிசெய்வார்க் கில்லை பருவம் மடிசெய்து
மானம் கருதக் கெடும்.”

என்பார்.

இனி, இன்னொரு கேட்டையும் கூட்டிக் கொள்ள வேண்டும். அது இருந்த குடும்பமோ, ஊரோ, கட்சியோ, அரசோ, நாடோ அழியாமல் இருந்தது இல்லை. அதன் பெயர் உட்பகை.

உட்பகையாவது ‘கூடவே இருந்து குழிபறித்து இறக்குவது’ என்னும் பழமொழியால் தெளிவாம். எள்முக்கு அளவு உட்பகை இருக்கவும் கூடாது. அப்படி உட்பகை இருப்பின் உள்வாங்கும் மணல் போலவும் அளறு போலவும் குடியைக் கெடுத்துவிடும் என்பார்.

உள்வாங்கும் மணல், மண் மேல் ஒருவர் கால் பட்ட அளவில் மீண்டுவர முடியாவாறு - இன்னொருவர் வந்து காக்கவும் முடியாவாறு - உள்ளேயே கொண்டுபோய் உயிரைப் போக்கிவிடும். வெளியில் தெரியாமலே அழிவு செய்துவிடும். களிற்றையும் ஆழ்ந்து போகவைக்கும் அளற்றைக் கூறும் வள்ளுவர்.

“உட்பகை அஞ்சித்தற் காக்க உலைவிடத்து
மட்பகையின் மாணத் தெறும்”

என்பது அவர் வாய்மொழியை அவரே விளக்குவதாகும்.

முயற்சியாளன் தான் எடுக்கும் செயல் நிறைவேறுமா? என ஐயம் கொள்ள வேண்டியது இல்லை. அவன் துணிவு தடைகளை எல்லாம் உடைக்கும். அம்மட்டோ, அவனுக்குத் துணையாகத் தெய்வமும் ஓடிவரும் என்பார் வள்ளுவர். ஆதலால் துணிவாளனுக்குத் - துணையாக உயர்ந்தவர்கள் பலரும் முன்னிற்பர் என்பது கருத்தாம்.

அறவாழ்வு

இனி, இன்று மணவிழாக்காணும் மக்கள் வருநாளில் மணிவிழாவும் காண்பர். அந்நாள் ஓர் அரிய நாள். அந்நாள் தொட்டாவது குடும்பக் கடமைகளில் இருந்து விடுபட்டுப் பொதுப்பணியில் ஊன்ற வேண்டும் என்பதை உறுதியாக்கும் உயர்ந்த நாள் மணிவிழாக் கொள்ளும் நாள்.

மனைவியொடும் மக்களொடும் சிறப்புற வாழ வேண்டும். மக்களுக்குச் செய்ய வேண்டுவனவெல்லாம் செய்தல் வேண்டும். அதன்பின் தானும் தன்மனையும் பற்றற வாழ்ந்து அறப்பணி அருட்பணி ஆயவற்றில் ஈடுபட வேண்டும் என்பது தொல்காப்பியர் ஆணை; அதன்வழியே வழியாகக் கொண்ட வள்ளுவர், இல்லற வாழ்வின் மேலளவாகத் துறவு நிலையை வைத்து அறவாழ்வைத் தெளிவு செய்தார் தமிழ் நெறியாவது இதுவே.

“இன்ப மணம் வாழி! ஈகைத் திறம்வாழி!
அன்பு நெறிவாழி! ஆம்!”

2. திருமணப் பரிசு

திருமணம்

“எந்த மணத்தின் பரவுதலுக்கும் எல்லை யொன்றுண்டு! ஆனால், எல்லையொன்று இல்லாது எங்கும் புகழ் பரப்பும் மணம் ஒன்றே ஒன்று! அது திருமணம்.

காய்கறி

காய்கறி வாங்குவதில் செய்யும் ஆராய்ச்சி கூடக் காலமெல்லாம் வாழும் வாழ்க்கைத் துணையைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் காட்டுவது இல்லையே! வாழ்வில் ஒரே ஒரு முறை நடத்தும் தேர்ந்தெடுப்பே திருமணம் என்பதை உணர்ந்தால் தெளிவாகும்.

தேனும் பாலும்

தேனொடு பால் கலந்தால் சுவையேறும்; ஒன்றற்கு ஒன்று சுவையாகியும் சுவையாக்கியும் சிறக்கும். அது போல் ஆண்மையும் பெண்மையும் தேனும் பாலும் போலச் சுவைக்களமாகும் நிலைமையே திருமணம் - இல்லறம் - குடிநலம் காத்தல் - எல்லாம்!

இணை

மணமக்கள் ‘இணைமாலை’ அணையர்; ‘இணைப்புறா’ அணையர்; ‘இணைக்காளை’ அணையர்; ‘இணைக்கொம்பு’ அணையர். தலைவன் - தலைவி; கிழவன் - கிழத்தி என்னும் பழம் பெயர்கள் இவ்வொப்புரிமையை உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டுவனவாம்.

ஒரு நங்கை

முன்னம் அவனுடைய பேரைக் கேட்டாள்; பின்னை அவனுடைய இயல்பைக் கேட்டாள்; அதன் பின்னர் அவன் ஊரையும் உறவையும் கேட்டாள். அவனுக்கே உரிமைப் பட்டாள்; உரிமைப் பட்டதன் விளைவு என்ன? உறவையும் ஊரையும் மறந்தாள்; உற்றார் பெற்றாரையும் மறந்தாள்; அம்மட்டோ; தன்னையும் மறந்து தன் பெயரையும் மறந்து அவனே ஆகிவிட்டாள்! ஆம்! நாவுக்கரசர் கண்ட நங்கையின் வாழ்வியல் வளமை இது.

மரு

மரு என்பது என்ன? மரு என்பது, மணம். மரு என்பது ஒரு செடி; மருதோன்றி என்பதும் ஒரு செடி. இவை, மணம் தருவவை. மருமகன், மருமகள், மருவீடு என்பவற்றில் வரும் மருவும் மணப் பொருள் தருவதே. மகனும் மகளும் 'மரு' என்னும் அடையை ஒரே ஒரு போது அடைகின்றனர்; அப்பொழுதில் இருந்து வாழ் வெல்லாம் அந்த அடைக்கு உரியராகிவிடுகின்றனர்! பெயரால் மட்டும் விளங்கினால் போதுமா? வாழ்வால் விளக்க வேண்டுமே; என்றும் மணவாளராய்த் திகழ வேண்டுமே!

மருவுதல்

மரு என்பதற்குரிய மணப்பொருளில் வளர்ந்து இரண்டறக் கலத்தல் என்னும் பொருள் தரும் மருவுதல் ஆதல் சிறப்பு. மணக்கலப்பு மனக்கலப்பு - உடற்கலப்பு மட்டுமா? உயிர்க்கலப்பும் அல்லவோ அது. அதனால், "மருவினிய காதல் மனையாளும் காதலனும்" எனப்படுவர். 'உயிர் கலந் தொன்றிய செயிர்தீர் நட்பு'ப் பொருளது மருவுதல் ஆகும்.

நடத்துநர் - ஓட்டுநர்

எந்த ஊர்தி ஆகட்டும்! நடத்துநர் ஓட்டுநர் என இருவர் உளர். இடையே அவ்வூர்திக்கு எத்தனைபேர் வருகின்றனர். போகின்றனர்! ஆனால் ஓட்டுநரும் நடத்துநரும் வண்டி புறப்பட்ட இடத்தில் இருந்து அது போய்ச் சேர வேண்டிய இடத்தின் முடிவு வரை பொறுப்பாகக் கொண்டு சேர்க்கின்றனர் அல்லரோ! இவ்வாழ்க்கை ஊர்தியும் அத்தகையதே! மணத்திற்கும் விருந்திற்கும் மற்றை நிகழ்ச்சிகளுக்கும் பலர் பலர் வருவர்; போவர். என்றும் இருந்து கடனாற்ற வேண்டியவர் தலைவன் தலைவியரே. வருவவர் போவவரைப் பேணிப் போற்றலாமேயன்றி, அவர்க்காகவே கடனாற்றினால் இல்லறவண்டி இயக்கம் என்ன ஆகும்?

கெட்டி மேளம்

மணமகன் மணமகள் கழுத்தில் தாலியைக் கட்டுகிறான். அப்பொழுது கெட்டிமேளம் கொட்டுகிறார்கள். ஏன்? மற்றவர்கள் பேசும் பேச்சில் நல்லதும் இருக்கும். அல்லதும் இருக்கும். அப்பேச்சு மணமக்கள் காதில் விழ வேண்டா என்பதற்காகவே கெட்டி மேளம் கொட்டப் பெறுகிறது. இதனை அறிபவர்கள் புதுமணமக்களிடம் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது புரிய வேண்டும். மணமக்களும் மற்றவர்கள் பேச்சுக்கு எத்தகு மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பள்ளியும் பாடமும்

இல்லறம் என்பது பள்ளிக்கூடம். அதில் திருமணம் என்பது ஏடு தொடங்குதல்.

இல்லறப் பள்ளியில் கற்கும் தொடக்கப் பாடம் ஒருவர் மற்றொருவருக்காக வாழ்தல்; நிறைவுப்பாடம் இருவரும் உலகுக்காக வாழ்தல்.

நான் - நாம் - நம்

நான் என்பதை நாம் ஆக்கும் விழா திருமணம். திருமணத்தில் 'நாம் ஆகின்ற' மணமக்கள் 'நம்' என உரிமை பாராட்டி வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளல் இயற்கை. எழுத்தும், எழுத்தால் அமைந்த சொல்லும், சொல்லின் வடிவும் எத்தனை எத்தனை வளமான பொருள்களை வழங்குகின்றன. புரிவார் புரிவுக்குத் தகப் பொருள் புலப்பாடாகின்ற தன்றோ!

நட்பும் காதலும்

ஒரு நண்பன் தன் நட்பை விளக்குவதற்கு 'என் நெஞ்சைத் திறந்து எவராவது பார்க்க முடியுமானால் அங்கே வேறு எவரையும் காணமாட்டார்! உன்னையே காண்பார்' என்றான். நட்புக்கும் முருகியது காதல் அல்லவோ? ஒருவர் உள்ளத்தில் ஒருவர் வீற்றிருப்ப தல்லவோ உயிர்க் காதல். இருவரும் மாறிப் புகுதல் அது.

உருகுதலும் உருக்கும்

இல்வாழ்வின் பெருமை உருக்குதலில் இல்லை. உருகுதலில்தான் உள்ளது. ஒருவருக்கு ஒருவர் உருகும். வாழ்வே, உயர் வாழ்வு, அதனினும் உயர்வாழ்வு உண்டு! தன் துயர்க்கு இறுகுதலும், பிறர் துயர்க்கு உருகுதலும் அது! கணவன் மனைவியரிடத்தே இத் தன்மை அமைந்து விட்டால் அதுவே 'பேரின்பம்' பெற்றதாகும்.

அகப்பொருள்

வீரமா, கொடையா, கல்வியா, செங்கோன்மையா இன்ன வெல்லாம் 'இன்னார்' எனப் பெயர் குறித்துச் சொல்லப் பெறும். அகவாழ்வுக்கு மட்டும், பெயர் குறித்துக் கூறுதல் கூடாது என்பது தமிழ் இலக்கணம்! அதனால் தலைவன் தலைவி, கிழவன் கிழத்தி, ஒருவன் ஒருத்தி எனப்படுவார்களே யல்லாமல் பெயர் கூறப் பெறார். ஏன்? அகப்பொருளைப் புறப் பொருளாக்கக் கூடாது என்னும் போற்றத்தக்க முறையினது இது.

வெளியுலகம் வீட்டுலகம்

வெளியுலகம் வேறு; வீட்டுலகம் வேறு, வெளியுலகைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆனால் வெளியுலகை, வீட்டுலகத்திற்குள் கொண்டு வந்து விடக் கூடாது. அப்படிக் கொண்டு வந்தவர் வாழ்வில் அமைதி ஏற்படுவது இல்லை. வீட்டுலகக்காக வெளியுலகமே அன்றி, வெளியுலகக்காக வீட்டுலகம் அன்று!

துணை

இல்லற வாழ்வில் தலைவனுக்குத் தலைவி துணையா? தலைவிக்குத் தலைவன் துணையா? ஒருவர்க்கு ஒருவர் துணை என்பதே வள்ளுவர் கண்ட நெறி. அதனை "வாழ்க்கைத் துணை நலம்" என்னும் அதிகாரப் பெயரே காட்டும்! வாழ்க்கைத் துணைவன் நலம் என்றோ வாழ்க்கைத் துணைவி நலம் என்றோ கூறினார் அல்லரே!

காவல் தெய்வம்

நாடுகாவற் பொறுப்புடையவர் ஆள்வோர். வீடு காவற் பொறுப்புடையவர் தலைவன் தலைவியர்.

ஆனால், வீடு காவற் பொறுப்பில் தலைவனிலும் தலைவிக்கே மிகுந்த பொறுப்பு என்பது வள்ளுவம். அதனால் தலைவிக்குத் தற்காத்தல், தலைவனைக் காத்தல், சொற்காத்தல், சோர்வின்மை என்பனவாம் காவல் திறங்களைத் தெரிந்து தேர்ந்து மொழிந்தார் வள்ளுவர்.

இரட்டைக் கிளவி

‘கலகல’, ‘சலசல’, ‘படபட’, ‘மடமட’-இவை இரட்டைச் சொற்கள் (இரட்டைக் கிளவிகள்). இவற்றைப் படிப்பறியாதவரும் பிரித்துக் கூறார். பிரித்தால் பொருள் தராது.

கணவனும் மனைவியும் எப்படி அமைய வேண்டுமாம்? இரட்டைக் கிளவிபோல் அமைய வேண்டுமாம்! ‘இரட்டைக் கிளவிபோல் பிரியா வாழ்வினர்’ என்றார் பாவேந்தர்.

வேரும் மரமும்

நிலத்திற்கு மேலே பொலிவுடன் தெரிவது மரம். பூவும் இலையும் காயும் கனியும் கிளையும் கொப்பும் வெளிப்படத் தெரியும். அவற்றாலா மரம் நிற்கிறது? வளர்கிறது? வளம் தருகிறது? உரமும் ஊட்டமும் நீரும் நிலையும் பெற வாய்ப்பது வேரால் அல்லவா? வேர்ப்பிடி இல்லாமல் நீர்ப்பிடி உண்டா? நிலைப்பிடி உண்டா? அதனால், “ஆண் மரம் பெண் வேர்” என்றார் பாவேந்தர். எத்தகு ஆழமான செய்தி இது.

மூளையும், நெஞ்சும்

இல்லறம் இன்ப நிலையமாகத் திகழ வேண்டுமா? அங்கு மூளைக்கு முதன்மை தருதல் கூடாது!

நெஞ்சுக்கே முதன்மை தருதல் வேண்டும்! ஆம், அறிவு ஆராய்ச்சியினும், சிறந்தது இவ்வாழ்வுக்கு அன்பும் அறமுமே!

பொத்தான்

ஒருவர் போட்டிருந்த சட்டையில் பொத்தான் ஒன்று இல்லை. அதனைப் பார்த்த ஒருவர், 'உம் மனைவிக்கு உடல் நலம் இல்லையா?' என வினவினார். மனைவி நலமாக இருந்தால் பொத்தானைத் தைக்காமல் அத்தானை வெளியே விட்டிருக்க மாட்டாள் என்பதன்றோ பொருள்! பெண்ணின் நுண்ணுணர்வுச் சான்றன்றோ இது.

துறையும் நிறையும்

காவல் துறையா, புலனாய்வுத் துறையா, பொறித் துறையா, மருத்துவத் துறையா, வணிகத் துறையா, பிற பிற தொழிலியல் துறைகளா - எவையும் இருக்கட்டும். அவ்வத் துறைக்கு உரிய பொறுப்பாளியாக அங்கே இருத்தல் கடமை. அக் கடமை விடுத்து வீட்டுக்கு வரும் போது மகளாக வருக! கணவனாக வருக! தந்தையாக வருக! தாத்தாவாக வருக! அவ்வாறே மகளாக வருக! மனைவியாக வருக! தாயாக வருக! பாட்டியாக வருக! பிறர் பிறராக வருக.

வழிநடை

வழி நடையைக் கருதினால் வாழ்க்கை நடைபுலப்படும். "பார்த்துப் போ; நின்றுபோ; ஒதுங்கிப் போ; முந்தாதே; வழிவிடு; வளைவு உள்ளது; இடுக்கான வழி; ஒலியெழுப்பு; இக்கட்டான திருப்பம்; நேரே செல் - இவையெல்லாம் மலைவழிச் செலவுக்குறிப்புகள். வழி நடைக்குரியவை வாழ்வு நடைக்கும்

உரியவையே. கோடை மலையிலோ, உதகையிலோ ஒரு முறை ஏறி இறங்கினால் அவ்வழிநடை, வாழ்க்கை நடைச் சிக்கலை வெல்லும் வகையை நல்ல முறையில் சொல்லும்.

எது வாழ்க்கை

வாழ்க்கை எதுவென்றால் பலரும் பலவகையாகக் கூறுவர். சுருங்கச் சொல்ல முடியாமல் தவிப்பர். ஆனால் சங்கச்சான்றோர் ஒருவர் 'ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை' என்றார். அதற்கு விளக்கமாக, 'ஒரே ஓர் ஆடையை இரண்டாக்கி இருவரும் உடுத்துக் கொள்ளும் வறுமைக்கு ஆட்பட்டவர் என்றாலும் உள்ளத்தால் ஒன்று பட்டு இருப்பவர் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை' என விளக்கினார். பொருளையே பொருட்டாக எண்ணுபவர்க்கு இது புலப்பட வேண்டுமே.

குழல், யாழ்

குழல் இனியது; யாழ் இனியது; இவற்றினும் இனியது மழலை! மழலை ஏன் குழலினும் யாழினும் இனியது ஆயிற்று! கள்ளம் கரவு இல்லாத குழந்தை மொழி என்பதாலா! ஆம்! அதனொடு, தம்மக்கள் என்பதாலும்! வளர்ந்தவர்களும் கள்ளம் கரவு இல்லாமல் தம்முரிமை பாராட்டிப் பேசினால் மழலை போல் இனிக்கவே செய்யும். தலைவன் தலைவியார் அன்புப் பேச்சு, என்றும் இன்பப் பேச்சே! தாயும் சேயும், எவ்வளவு மூத்து முதிர்ந்து பேசினாலும் இன்பப் பேச்சே! இனிய நெஞ்சின் வெளிப்பாடு இனிய பேச்சே யாம்! துன்பம் நேர்கையில் யாழெடுத்து இன்பம் சேர்க்க வேண்டியது இல்லை. இன்சொல்லாகிய யாழிசைத்தாலே போதும்.

அளவளாவுதல்

புதுமணமக்கள் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளும் வரை, தருக்கம், மறுப்பு எதிராட்டு முதலிய வற்றைத் தவிர்க்க வேண்டும். அப்பொழுதில் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு அளவளாவுதல் ஒன்றே எதிர்கால - இணைந்த இனிய வாழ்வுக்கு முதலீடாக அமையும். இல்லையேல் முதற்கோணல் முற்றுங் கோணல் என்பதுபோல் அமைந்து விட இடமுண்டு. பின்னே எவ்வளவு புரிந்து கொண்டு விட்டுத்தர முனைந்தாலும் முதற்கண் ஏற்பட்ட உணர்வே முனைப்பாக இருக்கவும் வாய்ப்பாகிவிடும்.

நாற்று

நாற்றங்காலில் இருந்து நடவு நிலத்தில் ஊன்றப் பெற்ற பயிர், வேர்பிடிப்பதற்கும், ஊன்றித் தளிர்ப்பதற்கும் சில நாட்கள் செல்லும், அதுவரை அப்பயிர்க்கு அசைவு ஆட்ட மின்றியும், வாட்டமின்றியும் போற்றிக் காத்தல் உழவுத் தொழில் முறைமை. அதுபோல் பிறந்த வீட்டில் இருந்து புகுந்த வீட்டுக்குச் செல்லும் பெண்ணுக்குப் புகுந்த வீட்டோடு ஒட்டி உறவாடி ஒன்றுபடும் வரையும் அசைவு ஆட்டம் வாட்டம் எவையும் இன்றிப் போற்றுதல் கடமையாம்.

குத்துவிளக்கு

குடும்பத்தின் குத்துவிளக்கு மனைவி என்பர். ஒற்றைத் திரி எத்தனை திரிகளுக்கு ஒளி வழங்குகிறது? ஒளி வழங்கும் திரி தன் ஒளியில் குறைவுபடுகின்றதா? இருண்ட வாழ்வை ஒளி வாழ்வு ஆக்குவது பெண்மையே என்பதைக் கண்டது பண்டைத் தமிழகம், அதற்கு விளக்கம் “மனைக்கு விளக்கம் மடவார்” என்னும்

சான்றோர் உரை. 'குடும்ப விளக்கு' என்றும் 'பெண்ணின் பெருமை' என்றும் இந்நூற்றாண்டில் எழுந்துள்ள நூல்கள் பெரு விளக்கம்.

இளமை - முதுமை

உடலுக்குத்தான் இளமையுண்டு, முதுமையுண்டு. உயிருக்கு இளமை இல்லை; முதுமையும் இல்லை, உடலன்பாக இருக்கும் இவ்வாழ்க்கைக்குத்தான் இளமையும் முதுமையும்! உயிரன்பாக இருக்கும் இவ்வாழ்வுக்கு இவை இல்லை! என்றும் இளமை - இனிமை - நிறைவு இவையே யுண்டு.

அழகு

அழகு என்பது என்ன? அழகு இன்னது என்று முடிவாகச் சொல்ல முடிவது இல்லை. அழகுக்கு எத்தனை பெயர்கள் வைத்து, எத்தனை எத்தனை விளக்கம் சொன்னாலும் அழகைச் சொல்லி விட முடிவதில்லை. ஒருவருக்கு அழகு எனத் தோன்றும் ஒன்று, மற்றொருவருக்கு அழகாகத் தோன்றுவதும் இல்லை. இந்த அழகை உள்ளத்தில் காண்பதா? உடலில் காண்பதா? உள்ளத்தில் அழகு இருந்தால் உடலிலும் விளங்குகிறது! இல்லையேல் இல்லை. அக அழகைத் தோற்றுவிக்கும் கலைக் கல்லூரி இல்லறம்! கணவனும் மனைவியும் அக அழகராகத் திகழ்வதே கலைக் கல்லூரி மேனிவைப் பட்டம்!

பாலையிற் சோலை

தம் வாழ்வைப் பாலை என்பார் சிலர்; சோலை என்பார் சிலர்; வாழ்வு பாலையும் இல்லை; சோலையும் இல்லை. அவரவர் உள்ளத்திலேயே பாலையும் உண்டு; சோலையும் உண்டு. சூழலெல்லாம் பாலையாக

இருந்தாலும் உள்ளத்தே சோலையாகத் திகழும் எத்தனை எத்தனை தெளிவாளர்கள் உலகில் உளர்! அவர்கள் 'பாலவனச் சோலை' எனத் தக்கார்.

புனலும் புனலும்

புனலும் (நீரும்) புனலும் கலந்தால் புனலேயாம். இப்புனல் அப்புனல் எனப் புகுந்த இடத்தில் தொடக்கத்தில் தெரிந்தாலும் ஒட்டத்தில் - நிறைவில் - தெரியுமோ? இருவரும் ஒருவராம் நன்மணமக்கள், புகுந்த வீடு பிறந்த வீடு இரண்டையும் ஒரு வீடாக்கிவிடும் அருமையும் பெருமையும் வாய்ந்தவர்கள் ஆகிவிடுவர்.

ஒன்றும் ஒன்றும்

கூட்டல் கணக்கில் ஒன்றும் ஒன்றும் இரண்டாகும். ஆனால் பெருக்கல் கணக்கிலோ ஒன்றால் ஒன்றைப் பெருக்கினால் ஒன்றே ஆகும். திருமண வெற்றி கூட்டல் கணக்கு அன்று பெருக்கல் கணக்கே யாம்! அவளுள் அவனும், அவனுள் அவளும் 'புணர்ந்து கலந்து ஒன்றாகிப்' பொருந்திய வாழ்வில் இரண்டேது; ஒன்றுதானே.

நாலடி... ஈரடி

நாலடி ஈரடி யாகுமா? ஆகும்! ஒருவர் தடத்தின் மேல் ஒருவர் தடம் பதித்துச் சென்றால் நாலடி ஈரடியாகும்! இதன் விளக்கம் என்ன? இருவரும் புரிந்து கொண்டு நடந்தால் ஒருமையுண்டாகும். பெருமையுண்டாகும் என்பது விளங்கும்.

இம்மை மறுமை

இந்தப் பிறவி மாறி மறுபிறவி வந்தாலும் அப் பொழுதும் நீயே என் கணவனாக இருத்தல் வேண்டும்;

நானே நின்மனைவியாக இருத்தல் வேண்டும் என்று ஒரு தலைவி சொல்வாளேயானால், அவள் நடாத்திய இல்வாழ்வு எத்தகு சிறப்புடையதாக இருந்திருக்க வேண்டும்! சங்க நூல் காட்சிகளுள் ஒன்று இது.

பெண்மைக் கற்பனை

இறைவன் மங்கையைத் தன் பாகம் வைத்தான். கங்கையைத் தலையில் வைத்தான். மால், மலர்மகளைத் தன் மார்பில் வைத்தான். நான்முகன் நாமகளைத் தன் நாவில் வைத்தான். இக் கற்பனைகள் வற்புறுத்துவ தென்ன? உடலிலே ஆற்றல் வேண்டும்; தலையில் தண்மை வேண்டும் நெஞ்சில் நிறைவு வேண்டும்; நாவில் தூய்மை வேண்டும் - என்பவையே.

வண்டி மை

கட்டை வண்டிகள் செல்லும்போது, சில வண்டிகளில் 'கீச் கீச்' என்னும் ஒலி வருகிறது. சில வண்டிகளில் அவ்வொலி வருவது இல்லை ஏன்? அச்சில் எண்ணெய்ப் பசை இருந்தால் ஒலி வருவது இல்லை. பசையில்லையானால் ஒலி வரும். வர வர மிகும். ஒலி மட்டுமோ மிகும்; அச்சும் தேயும்; ஆட்டம் மிகும்; ஆட்டம் தடைப்படும். அச்சு ஒடிந்தும் போகும்.

கட்டை வண்டியைப்போலவே இல்லற வாழ்வாம் வண்டிக்கும் ஒரு பசைவேண்டும்; அஃது அன்புப் பசை. அன்புப் பசை இல்லாத வாழ்வில் ஒலி எழும். ஒலி வீட்டைக் கடந்து வீதிக்கும் வரும். கைகலப்பும் உண்டாகும். பிரிந்து போகும் நிலையும் ஏற்படலாம்.

பொ(ய்)ம்மை

அன்பு நிற்கும் உடம்பே, உயிர் நிற்கும் உடம்பு;

அன்பிலா உடம்பு; சோளக் கொல்லைப்
பொம்மை

(பொய்ம்மை); புதுவீட்டுப் பொம்மை;
மரப்பாவை!

தோற்றமும் இயக்கமும் இருந்தாலும் அவற்றில்
உயிருமில்லை; உணர்வுமில்லை.

என்பு (எலும்பு)

என்பினால் நிமிர்ந்து நின்றல் எவருக்கும்
கூடுவதே. ஆனால் அன்பினால் நிமிர்ந்து நின்றலே
அருமையுடையதாம். என்பினால் நிமிரும் உடலுக்கே
உயரம் உண்டு; அகலம் உண்டு. அன்பினால் நிமிரும்
உடலுக்கு உயரம் ஏது? அளப்பரும் வளப்பெரும்
பொருள் அன்பே.

உறைக்கூடு

கடிதங்களை அனுப்புதற்கு உறையைப் பயன்
படுத்துகிறோம். அவ்வுறையில் ஒரு பக்கமே பசை
யுள்ளது. அவ்வொரு பக்கப் பசை அழுத்தமாக இருந்
தால் நீர்ப்பதம் உண்டாகியதும் அடுத்த பக்கத்தையும்
நன்றாகப் பற்றிச் சிக்கெனப் பிடித்துக் கொள்கிறது.
அதுபோல் கணவன் மனைவியருள் ஒருவருக்கேனும்
அழுத்தமான அன்பு இருந்தால், அடுத்தவரை அர
வணைத்துப் பிணைத்துக் கொள்ள முடியும். படிப்
படியே இருபாலும் அன்புப் பிணைப்பாக அமைந்து
விடமுடியும்! ஒரு பக்கமும் அழுத்தமில்லாத பசை
யுடைய உறையை நீர்ப் பதப்படுத்தினாலும் ஒட்டுவது
இல்லை. அதுபோல் ஒருவருக்கும் அழுத்தமான அன்பு
இல்லையேல், இவ்வாழ்க்கை இனிய பிணைப்பாகி
விடுவது இல்லை.

காற்றின் ஆற்றல்

சுமையுந்தில் (Lorry) எவ்வளவு பாரம்? அவ்வளவு பாரத்தையும் தாங்குவது எது? சுமையுந்தின் உருளைகள் (Tyre) தாமே தாங்குகின்றன! உருளைகள் எதனால் தாங்குகின்றன. தாங்கி ஓடுகின்றன? உருளைகளுக்குள் அடங்கியுள்ள காற்றின் ஆற்றலால்தானே! அடக்கத்தின் ஆற்றலை விளக்க வேறு சான்றும் வேண்டுமோ?

கலந்துண்ணல்

காக்கை கரைந்து கலந்துண்ணும்; புறாக்கள் ஆணும் பெண்ணும் பிள்ளையும் ஒன்றற்கு ஒன்று ஊட்டி உயிரன்பு தளிர்க்க உண்ணும். ஆனால் பகுத்தறிவுடைய மாந்தர், மனைவி மக்களுடன் கூடியிருந்து ஊடே உணவை வைத்து ஒருவருக்கு ஒருவர் அள்ளிப் போட்டு உவப்போடு உரையாடிக் கொண்டு உண்பதில்லையே! அவ்வாறு உண்பதிலே எத்தனை இன்பம்! எத்தனை எத்தனை நலங்கள்! அரை வயிற்று உணவு கூட ஆர்வ அன்பால் முழுதுணவாய்த் தெவிட்டிப் போகுமே! இதனைச் சொல்வதில் இன்பம் இல்லை; செய்தலில் தான் பேரின்பம்!

கூற்று

திருந்துதற்காகக் கூறுவது வேறு; வருந்துதற்காகக் கூறுவது வேறு. முன்னது நன்னெஞ்சின் வெளிப்பாடு. பின்னது நச்சு நெஞ்சின் உச்ச ஆட்சி. 'கூற்று' என்பது சொல். ஆனால் கூறுபடுப்பது, கூற்றுவன் என்னும் பொருளும் அது தரும் என்பதை அறிந்தால் அதனை எப்படிப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது விளங்கும்.

கதவை மூடல்

சமையல் அறையில் வற்றல் வறுத்தால் காரநெடி மூக்கைத் துளைக்கிறது; கண்ணைக் கசக்க வைக்கிறது; தும்மல் உண்டாக்குகிறது. நெடிவரும் கதவுகளைச் சாத்தி மூடிவிட்டால் பட்ட துன்பம் தொலைந்து விடுகிறது! வாழ்வின் தொடக்கத்தில் கண்ணையும் காதையும் வாயையும் வேண்டாத இடங்களில் மூடி வைத்துக் கொண்டால் தொல்லைகள் புகா! தொல்லை ஆக்குவார் முயற்சியும் தோல்வியுறும்!

பூட்டு

தாய்க்கு ஒரு பெட்டி - பூட்டு! தந்தைக்கு ஒரு பெட்டி - பூட்டு! அப்படியே மக்களுக்கும்! இத்திண்டுக்கல் வேலை (இரும்புப் பெட்டிக்குப் பெயர் பெற்ற இடம் திண்டுக்கல்) என்ன செய்கின்றது? ஒவ்வொருவரையும் - தன்னலக்காரராகவும் வளர்க்கிறது. வீட்டிலேயே இப்படி வளர்ந்தால், நாட்டிலே எப்படி வளரும்? நாற்றங் காலிலேயே பயிர் நன்றாக இல்லை! நடவு நிலத்தில் தானா வளங்கொழிக்கும்?

விளையாட்டு, போராட்டம், வழக்காடல்

விளையாட்டில் இரண்டு கட்சிகள் உண்டு; வழக்காடலில் இரண்டு கட்சிகள் உண்டு. ஒன்றை ஒன்று வெற்றி கொள்வதற்காக எதிரிட்டுத் தாக்கும் கட்சிகள் இவை. இல்லறம் விளையாட்டு அன்று! அன்பின் பிணைப்பால் இருவரும் ஒருவராய்த் திகழ்வது. ஒருவருக்காக ஒருவர் வாழும் உயர்நிலை. ஆங்கு, இரண்டு என்பது வெற்றி இல்லையாம். இரண்டு அன்மையே அல்லது ஒருமையே வெற்றியாம்!

சினம்

சினத்தைப் போல் கேடானது இல்லை. சினம் தன்னைத் தானே அழிக்கும். தீக்குச்சி உராயப் பெற்றதும் மருந்தில் தீப்பற்றி, அத் தீ, குச்சியை எரித்து அதனை அடுத்துள்ளவற்றை யெல்லாம் தொடர்ந்து அழிக்கும். அதுபோல் சினமும் தன்னை உடையாரை அழித்து அடுத்தடுத்துச் சார்ந்தாரையும் அழித்துக் கெடுக்கும். ஆதலால், ஆராய்ந்த பெருமக்கள், “சினம் என்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி” என்றனர்.

சுடுபால்

பொங்கி வழியும் பாலைச் சிலதுளி நீர் ஆற்றி விடுகிறது. அமைத்து விடுகிறது. ஒருவர் சினங்கொண்ட வேளையில் ஒருவர் அமைதி காத்தால் சினங்கொண்டவர் தம் அறியாத் தனத்தை விரைவில் உணரவும் குற்றத்திற்கு வருத்தம் கோரவும், மீண்டும் அந் நிலை வாராமல் காக்கவும் வாய்ப்பாகி விடும். சினத்திற்குச் சினம், சீற்றத்திற்குச் சீற்றம் என்றால் ஒரு போதும் ஓயாது. அமையாது வாயாது.

பொத்துதல்

நாற்றம் நண்ணினால் மூக்கைப் பொத்துகிறோம். தூசி நெருங்கினால் கண்ணைப் பொத்துகிறோம்; வெடியொலி கேட்டால் காதைப் பொத்துகிறோம். வாடை வருத்தினால் உடலைப் பொத்துகிறோம்; வேண்டா உணவைத் திணித்தால் வாயைப் பொத்துகிறோம். ஆனால் அருவறுப்பானவற்றை நினைத்து உள்ளத்தைப் பொத்திக் கொள்ள முந்துவது இல்லை.

இரும்பு

சோம்பல் மிக்க வாழ்வு தன்னைத்தானே அழித்துக் கொள்ளும். முயற்சி மிக்க வாழ்வு தன்னைத்தானே சுடரொளி யாக்கும். பயன்படுத்தப் பெறாத இரும்பு, தன்னில் தோன்றிய துருவால் தானே அழிவது இல்லையா? பயன்படுத்தப் பெற்று வரும் இரும்பு பளபளப்பேறிச் சுடர் விடுவது இல்லையா?

துளசி

மல்லித் தழை மணக்கும்; மருவும் மணக்கும் மருக் கொழுந்தும் மணக்கும்; துளவமும் மணக்கும்; இவையெல்லாம் பிறப்புத் தொட்டு வாழ்வெல்லாம் மணம் பரப்புவவை! ஆனால் இவற்றின் பயன்பாடு வெவ்வேறு வகைய! துளவம் மணம் பரப்புவதுடன், மருந்துப் பயனாவதுடன், வழி பாட்டுப் பெருமையும் எய்திவிடுகின்றதே! இந்தப் பெருமை மாந்தர் பெறத் தக்க பேரேயன்றோ!

எறும்பு மொழி

ஆண் எறும்பும் பெண் எறும்பும் ஊர்ந்தன; உலாவின! உரையாடின - குடும்பச் செய்தி பற்றி. அவற்றின் பேச்சை அறிந்தவன் சாலமோன்; நின்று கேட்டான் எறும்புப் பேச்சை; பெண் எறும்பு சொல்லியது; “நின்று கேட்பவன் நம்மொழி தெரிந்தவன்; அவன் அறியுமாறு நம் குடும்பச் செய்தியைப் பேசாதே!” இவ் வெறும்புக் குடும்பம் மாந்தர் குடும்பத்திற்கு எடுத்துக்காட்டு அல்லவோ.

அணிற் குடும்பம்

வளையில் சென்ற அணில்குட்டி கால் தவறி வீழ்ந்து விட்டது. அதன் கீச்சுக் குரல் கேட்டு ஒருபால்

இருந்து ஓடி வந்தது பெட்டை; இன்னொருபால் இருந்து ஓடி வந்தது ஆண்! இரண்டும் கூடின; ஒரு நொடிப் பொழுதில் அணைத்துத் தூக்கின; குட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு வளைக்குச் சென்றன. ஆணும் பெண்ணும் செவி சாய்த்து நடத்தும் அணிற் குடும்ப வாழ்வு, மக்கள் வாழ்வுக்குக் கட்டாயம் வேண்டத் தக்கதன்றோ!

நத்தைகள்

வாழ்வில் ஆண்பாதி; பெண்பாதி; இரண்டும் கூடியே முழுமையாம்! எங்கோ இருந்து வருகிறது ஓர் ஆண் நத்தை; எங்கோ இருந்து வருகிறது ஒரு பெண் நத்தை; கூண்டு வண்டி வருவது போல அசைந்து வருகின்றன. என்ன உணர்ச்சி! என்ன அறிவு! இரண்டும் ஒன்றாய் ஓர் உருண்டையாகி விட்டனவே! ஆணும் பெண்ணும் கூடிய முழுமையே உலகம் என்பதை விளக்க இந்த நத்தை போதாதோ?

மாண்கள்

கடுமையான கோடை; நீரிலா நிலம்; ஒரே ஓர் இடத்தில் வறண்ட சுனை; அதில் சேறும் நீரும்! இரண்டு மாண்களுக்கும் நீர் வேட்கை மிகுதிதான். எது முதற்கண் பருகுவது? இரண்டும் பருக நீர் போதாது. ஆண் பருகுவதைப் பெண் விரும்புகிறது; பெண் பருகுவதை ஆண் விரும்புகிறது! ஆனால் இரண்டும் குடிக்க வில்லை. ஆண் ஒரு சூழ்ச்சி செய்தது. குடிப்பதுபோல் நடித்தது. 'ஊச் ஊச்' எனக் கள்ளத்தால் ஒலித்தது. இக் கொள்ளை இன்பம் குடும்பங்களில் குலவக் கூடாதா?

நிலம், நீர்

மணல் நிலத்தில் கொட்டிய நீர் உடனே உள் வாங்கிப் போகிறது. பொட்டல் நிலத்தில் கொட்டிய நீர்

உடனே வெளியே போய்விடுகிறது. இந் நிலங்களில் அடிக்கடி நீர் விட்டால் ஒழியப் பதன் இருப்பது இல்லை; பயிர் வளம் பெறுவதும் இல்லை. ஆனால், கரிசல் நிலத்தில் விட்ட நீர் உள்வாங்கி நெடு நாள் களுக்குப் பதன் தேக்கிப் பயிரை ஊட்டமாக வளர்க்கும். குடும்பங்களிலும் இம் மூன்று நிலங்களும் உண்டு. வருவாயை ஒழுக விடுபவரும், ஓட விடுபவரும், ஒழுங்காகப் பேணிப் போற்றி வாழ்பவரும் உள்ளனர் அல்லரோ!

கால்வாயும் வாய்க்காலும்

குளத்திற்கு நீர் வரும் வழி, கால்வாய்; குளத்தில் இருந்து நீர் வெளியேறும் வழி, வாய்க்கால்; கால்வாயில் ஒரு நாள் இரு நாள் நீர் வந்தால், வாய்க்காலில் ஒரு திங்கள் இரு திங்களுக்கு நீர் செல்லும். கால்வாய் போல் வருவாய் வந்தாலும் வாய்க்கால் போல் வருவாயைச் செலவிட வேண்டும். வருவாய் வாய்க்கால் போல் வந்து, செலவு கால்வாய் போல் ஆனால் குடும்ப நிலை என்ன ஆகும்?

பொன்னும் மணியும்

பொன்னும் மணியுமே பொருளெனப் போற்றி வாழ்கின்றனர் மகளிர் பெரும்பாலோர். பொன்னும் மணியுமே பொருள்கள்தாமா? நாம் போற்றத்தக்க பொருள்கள் அவை! ஆனால், அவை நம்மைப் போற்றுமா? நமக்கு இடரும் தொல்லையும் அல்லவோ அவை தரும். நம்மைப் போற்றிப் புகழ் செய்யும் பொருள்கள் எவை? அவை மக்களே! அதனால்தான் பொய்யாமொழியார் “தம்பொருள் என்ப தம் மக்கள்” என்றார்.

எட்டும் எட்டும்

ஆடு மாடுகளின் குட்டியும் கன்றும் பிறந்த சிறிது பொழுதிலேயே நடக்கின்றன. பறவையின் குஞ்சுகள் சில நாட்களிலேயே பறக்கின்றன. ஆனால் மனிதக் குழந்தை மட்டும் எட்டு மாதங்களில் எட்டு வைத்தாலே பெரிய மகிழ்ச்சி! ஏன்? குழந்தையின் கொள்ளை இன்பத்தைக் கொஞ்சிப் பூரிக்க இயற்கை வழங்கும் கொடை அது!

கண்ணன் கதை

கண்ணன் திருவிளையாடல்களைக் கதை கதை யாகக் கூறிக் களிப்படைபவர், தம் வீட்டில் கண்ணனும் கண்ணம்மாவும் பிறந்து விளையாடும் விளையாட்டைக் கண்டு பூரிக்க வேண்டாவா? கண்ணன் கதைகள் என்பவை எவை? குழந்தையர் கதைகளேயாம்.

குழந்தை முருகன்

குழந்தை முருகனைக் கும்பிட்டு வாழ்பவர், அக் குழந்தை முருகன் தன் குடி விளக்க வந்ததை எண்ணிப் போற்ற வேண்டாவா? குழந்தையும் தெய்வமும் என இணைக்காமல் குழந்தையே தெய்வம் என்பதைக் காட்டுவதே குழந்தை முருகன் தெய்வக் கோலம்.

தெய்வ நிலை

குழந்தையினிடம் தெய்வத்தைக் காண வேண்டுமானால், அப்படிக் காண விரும்புவவர் தாமும் குழந்தையாக மாறியே ஆக வேண்டும். ஆம் கறையிலா - குறையிலா - முது குழந்தை யாகியே தீரல் வேண்டும்.

கேளிர், கேளார்

கேளிர் = உறவினர்; கேளார் = பகைவர்; சொல்லும் சொல்லையும் கேளாதவர் தாமா நெஞ்சார்ந்த

உதவிகளை ஒடி வந்து செய்வார்; இன்ப துன்பங்களைக் காது கொடுத்துக் கேட்டுக் காலத்தால் உதவி செய்ய எவர் முந்துவாரோ அவர் கேளிர்; அவ்வாறு செய்யார் கேளார்; நாம் கேளிராக இல்லாக்கால் இன்னொருவர் மட்டும் நயக்குக் கேளிராகி விடுவாரா?

சுற்றும் சுற்றம்

வீட்டைச் சுற்றிச் சுவர் எழுப்புகிறோம்; விளை நிலம் தோட்டம் தோப்புகளுக்கும் வேலி அமைக்கிறோம். பதவி பணம் வாய்ப்புப் பெருகிவிட்டால் காவலர் - பாதுகாப்புப் படை என்பன வெல்லாம் உண்டு! ஆனால் நல்வாழ்வு உடையவர்க்கு மெய்யாகச் சுற்றியிருக்க வேண்டிய ஒன்றைச் சுட்டுகிறார் திருவள்ளுவர். அது 'சுற்றத்தார் சுற்றப்பட ஒழுகல்' என்கிறார். திருக்குறளில் வரும் சுற்றந்தழால் (தழுவுதல்), பழைமை என்பன நலஞ்செய்யும் நல்லுறவுகளைப் பற்றியவாம்.

சங்கப்பலகை

தம் உள்ளமாம் இருக்கையில் அவரவரே இருந்து கொண்டால் வேறு எவரும் இருக்க இயலாது. ஆனால் தன் உள்ளமாம் இருக்கையில் தான் இல்லாமல் பிறரை இருக்க வைத்துவிட்டால் அது உலகமெல்லாம் இருக்க இடம் தரும். சங்கப் பலகை என்பது உள்ளமே. தக்கவர்க்கெல்லாம் தகுதியுணர்ந்து இடந்தருவது அது என்பது பழங்கற்பனை வழிப்பட்டதாம்.

உரிமை வாழ்வு

ஒத்த உரிமையும் ஒத்த பெருமையும் பெற்ற மக்கள் தலைவன் தலைவியர் என்றும், கிழவன் கிழத்தியர் என்றும் வழங்கப் பெற்றனர்.

விரும்பிய தலைவனை மணந்து கொள்ளும் உரிமை தலைவிக்கும், விரும்பிய தலைவியை மணந்து கொள்ளும் உரிமை தலைவனுக்கும் இருந்தன.

அதற்கு முட்டுப்பாடு நேருமாயின் சான்றோர் முன்னின்று நெறிப்படுத்தி வர்த்தகத்தை துணையாக்கி மகிழ்ந்தனர். ஒருவேளை பெற்றோர்கள் இசையா விடின் உடன்போக்குச் சென்று மணங் கொண்டு வாழ்வதும் உண்டு.

அந் நிலைமை ஏற்படின், வேற்றாரவர் ஆயினும் ஏற்றுப் போற்றினரேயன்றித் தூற்றிப் பழித்தனர் அல்லர். தம் தம் விருந்தினராகக் கொண்டு அவர் களைப் பேணிய செய்திகள் இலக்கியங்களில் காணப் படுகின்றன.

தலைவன் தலைவியர், காதல் திருமணம் செய்து கொள்வது வழக்கமாக இருந்திருப்பினும் அவர்கள் அறிவறியாக் கண்மூடியராய்க் கடமை புரிந்தார் அல்லர். தக்கவரையே ஆய்ந்து காதல் வயப்பட்டுக் கடிமணம் கொண்டனர் என்பது “பிறப்பே குடிமை ஆண்மை” எனவரும் தொல்காப்பிய நூற்பாவால் அறியப் பெறும், ஒத்த பிறப்பு; ஒத்த ஒழுக்கம்; ஒத்த ஆண்மை; ஒத்த பருவம்; ஒத்த உருவம்; ஒத்த அன்பு; ஒத்த அறிவு; ஒத்த நிறை; ஒத்த அருள்; ஒத்த செல்வம் எனப் பத்துவகைப் பேறு பெறுபவை அவை.

முன்னே நிகழ்ந்த திருமண முறை

தகுதி வாய்ந்த இருவர் தம்முள் கருத்து ஒருமித்து மணந்து கொண்ட மண நிகழ்ச்சி எவ்வாறு நிகழ்ந் தென அறிதல் வேண்டும். இக்காலம் நிகழ்த்தப் பெற்று வரும் திருமண முறைகள் பல்வகைய; சமயம்

சார்ந்தவை: சமயம் சாராதவை எனவும், மறைமொழி (மந்திரம்) உரைத்து எரிவளர்த்துச் செய்பவை எனவும், தக்கவர் ஒருவர் தலைமையேற்கவும் பிறர்பிறர் வாழ்த்தவும் நிகழ்பவை எனவும், பதிவு முறைத் திருமணம் எனவும் பிறபிறவாறும் திருமணச் சடங்குகள் திகழ்கின்றன. “மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்ட” நிகழும் சடங்கு மணமே பழமையானது என்றும், அம்முறையை விடுத்துப் பிறவகையில் புகுவார் ‘நம்பா மதத்தர்’ எனவும் கூறுவாரும் உளர். தமிழே கோயில் மொழியாய், தமிழே சடங்கு மொழியாய், தமிழே மந்திர மொழியாய் இருந்த நிலையை மாற்றிச் சூழ்ச்சியாலும் அறிவறியாரை வயப்படுத்திக் கொண்டமையால் உண்டாகிய வலக்காரத்தாலும் புகுத்தப்பட்ட வட மொழியே தொல் பழமையான சடங்குமொழி, சமய மொழி என்றும், அதனை மாற்றித் தமிழ்மொழிக்கு அத்தகுதியைத் தருவது அடாதது என்றும் சொல்வாரும், அதனை ஏற்பாரும் உளராகினர். அத்தகையர் பண்டைத் தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த திருமணமுறை அறிந்து கொள்வதற்காக அப்படியே தரப்பெறுகின்றது. சான்று கண்டேனும் நெஞ்சுடையார் உணர்ந்து கொள்ள வாய்க்குமே!

“திருமணம் நடத்துவதற்கு நன்னாள் ஒன்றைத் தேர்ந்தனர். அந்நாள் திங்களோடு உரோகிணி என்னும் விண்மீன் கூடிய நாளாகும். அந்நாளில் வைகறைப் பொழுதே மணஞ்செய்தற்கு உரியது எனக்கொண்டு ஊரவரை அழைத்தனர்.”

திருமணம் நிகழ்விருக்கும் இல்லத்தில் வரிசை வரிசையாகத் தூண்கள் நட்பினர்; பந்தல் இட்டனர்; வெண்மணல் பக்கமெல்லாம் பரப்பினர். பந்தலில்

மாலைகள் தொங்க விட்டனர். வாழையும் கமுகும் நிறுத்தினர். தொடலைகள் ஆங்காங்குக் கட்டினர்; எழில்மிகு தழைகளைக் கட்டித் தூண்களை அழகு படுத்தினர்; விளக்குகள் ஏற்றினர்.

ஊரெல்லாம் மணவீட்டில் கூடியிருந்து வந்த வர்கள் மகிழ், உழுந்தம் பருப்புடன் கூட்டிக் குழைய ஆக்கப்பெற்ற பொங்கல் படைத்தனர். விருந்துண்ட பின்னர் மணச்சடங்கு செய்தலில் மங்கலமகளிர் தலைப்பட்டனர்.

ஊர்ச்சடங்குகளை உரிய முறையில் செய்தலில் தேர்ச்சி மிக்க நன்மகளிர் சிலர், புதிய பாளைகளில் நறுநீர் கொண்டு வந்தனர். புதுக்கலங்களில் பல்வேறு மங்கலப் பொருள்களையும் நறுமணப் பொருள்களையும் கொணர்ந்தனர். அவற்றை அவர்கள் முறையே எடுத்துத்தர, மக்கட் பேறுற்ற மங்கல மகளிர் நால்வர் முன்னின்று திருமணச் சடங்கு நிகழ்த்தினர்.

மணமக்களுக்கு நீராட்டுதல், முற்பட்ட வினையாக அவர்களால் செய்யப்பட்டது. “கற்பு நெறியில் வாழ்க, நற்பலபேறுகளும் தருக; கணவனால் விரும்பப் பெறும் நன்மனைவியாகத் திகழ்க” என வாழ்த்தி மணமகளுக்கு முதற்கண் நீராட்டினர். நீராட்டுவதுடன் நெல்லும் பூவும் தூவினர். புத்துடை உடுத்தினர். பின்னர்த் தலைவனுக்கும் அவ்வாறே நீராட்டிப் புத்துடை உடுத்தச் செய்து ஒப்பனைகள் செய்தனர்.

மணமக்கள் இருவரையும் ஒருங்கமர வைத்துத் திருமணம் நிகழ்த்தினர்.

அதன் பின்னர்ச் சுற்றத்தார் சூழ்ந்தனர். மணமகளை “நீ பெரிய மனைக்கிழத்தி ஆவாயாக” என

வாழ்த்தினர். மணமகளை மணமகனுடன் இணைத்துத் தனியறைப்படுத்தி மகிழ்ந்தனர். (அகம் 86). 'ஓரிற் படுத்தல்' என்பது இது.

இனி இவற்றுடன் நெய் கலந்து ஆக்கப் பெற்ற புலவூண்விருந்து தருதலும் புள்நிமித்தம் அறிந்து மணவினைக்குப் புறப்படுத்தலும், கடவுளை வழிபட்டு மணவினை தொடங்குதலும், முழுவம் முரசம் முதலிய மங்கல இசை மண நிகழ்ச்சியின்போது இசைத்தலும், வெண்ணூலில் நறுமலர் தொடுத்த மாலையை மணமக்கள் அணிதலும் ஆகியவையும் மணச்சடங்கின் போது நிகழ்ந்தமை அறியக்கிடக்கின்றன. (அகம். 136)

மண்ணில் விண்

மண்ணுலகிலேயே விண்ணுலக இன்பத்தைக் கண்டு காட்டியவர் திருவள்ளுவர்.

**“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்”**

என இல்வாழ்வில் கூறியவர் அவர்.

“அறன் எனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை”

என்றவரும் அவர்.

வாழ்க்கையில் அவனுக்கு அவள் துணையும், அவளுக்கு அவன் துணையும் ஆதல் வேண்டும் என வாழ்க்கைத் துணை நலம் உரைத்தவர் அவர்.

இல்வாழ்க்கை இனிய வாழ்க்கை, இல்லாமை என்பது இல்லாத வாழ்க்கை-என்பதை நிலை நாட்டு பவள் இல்லாளே! என்றவரும் அவர்.

இல்லாள் பண்பு நலன்களே, கணவன் நிமிர்ந்து நடக்கும் பெருமித நடையை மாறுபட்டார் இடத்தும் கூட உண்டாக்கும் என்றவரும் அவர்.

“பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள?”

என அறத்துப் பாலில் வினா எழுப்பி,

“பெண்ணே பெருமையுடைத்து”

எனப் பொருட்பாலில் விடை கூறி,

“பெண்ணிற் பெருந்தக்கது இல்”

என இன்பத்துப் பாலிலே உறுதியருளியவரும் அவர்.

இனிய மனைவியொடு நெஞ்சங் கலந்து துய்க்கும் இன்பத்தினும் தாமரைக் கண்ணான் உலகத்து எய்துவதாகக் கூறப்படும் இன்பம் பெரிதாமோ என வினவிக் கண் கண்ட இன்ப உலகைக் காட்டியவரும் அவர்.

காணா அமுதத்தைக் கண்ணில் காட்டியும், கையில் தந்தும், காதில் செறித்தும், நெஞ்சில் நிறைத்தும் வைத்தவர் அவரே!

“விருப்பத்தால் நெருங்கும் போதெல்லாம் உயிர் தளிர்க்குமாறு செய்யும் இவள் உடல் அமிழ்தால் செய்யப்பட்டதோ”

என வியப்பான் வள்ளுவக் காதலன்!

“அமிழ்தம் தந்த அமிழ்து, ‘அமிழ்தால் வளரும் அமிழ்து, குழந்தை’ என்பதை உணர்வான் வள்ளுவத் தந்தை!

“மழலை மொழி செவிக்கு அமிழ்தாய், மக்கள் உடலைத் தழுவுதல் உடலுக்கும் உயிர்க்கும் அமிழ்தாய், மக்கள் சிறுகை அளவிய கூழ் வாய்க்கும் நெஞ்சுக்கும் அமிழ்தாய், அமிழ்த நிலையம் என்பது தம் இல்லமாய்க் கொள்பவர் வள்ளுவப் பெற்றோர்.

தம்மினும் தம் மக்கள் அறிவுடையவராகத் திகழ ஆவன எல்லாமும் செய்பவர் வள்ளுவ இல்வாழ்வார்!

தங்கள் குடும்பத்துப் பிள்ளையின் அறிவாற்றளால் உலகம் நலம்பெற வேண்டும் என்பது அவர்கள் குறிக்கோள்!

பெற்றோர்க்குப் புகழ் சேர்க்கும் பெருந்தக்க செயலில் ஊன்றுவதே வள்ளுவ மகப்பேறு!

“பெற்றோர்க்குப் பெறுதற்கு அரிய பொன்மணி முத்துவயிரம் முதலியவற்றினும் சிறந்த பெரும் பொருள் மக்கள் என்னும் பொருளே” என்பதும்,

“நன்மக்களைப் பெற்ற குடி வழிவழியே புகழ்மீக் கூர்ந்து சிறக்கும்” என்பதும் வள்ளுவ மக்கட்பேறு.

திருமணப் பரிசு

மணமக்கள் தனியே இல்லறம் தொடங்கினர். மணமகளைப் பெற்றவள் நற்றாய் எனப்பெறுவாள். வளர்த்தவள் செவிலித்தாய் எனப்பெறுவாள். மகள் நடத்தும் இல்லறச் சிறப்பைச் செவிலித்தாய் கண்டு வந்து நற்றாய்க்குக் கூறுவது பண்டை இலக்கிய வழக்காக அறியப் பெறுகின்றது. அவ்வாறு செவிலித்தாய் கண்டுவந்து நற்றாயிடம் உரைத்த இல்லறச் சிறப்பு ‘செவிலி கூற்று’ எனப்பெறும். ஐங்குறு நூற்றில் உள்ள ‘செவிலி கூற்றுப் பத்து’ என்பதிலுள்ள சில செய்திகள் வருமாறு.

“அம்மா! மான்குட்டி இடையே கிடக்க, இப்பாலும் அப்பாலும் ஆண்மானும் பெண்மானும் கிடப்பதுபோல நின்பேரன் நடுவே விளங்க, நின் செல்வியும் அவளுக்குரிய அச்செம்மலும் இருபுறமும் படுத்திருந்தனர். இந்த இனிய வாழ்வு இவ்வுலகம் அவ்வுலகம் ஆகிய ஈருலகங்களிலும் காண்பதற்கு அரியதாம்.

“அன்னாய்! இன்னும் கேள்; தன் புதல்வனைத் தழுவிக்கொண்டு தாய் கிடந்தாள்; அவளைத் தழுவிக்கொண்டு அவள் தலைவன் கிடந்தான்! எத்தகைய இனிய காட்சியம்மா அது! கலைத் தேர்ச்சி மிக்க பாடல் வல்லான், தன் யாழின் நரம்பைத் தழுவி மீட்டும் இசையினைக் கேட்பது போன்ற இனிமையானது.

“அறம் வளர்க்கும் பெரியாய்! தன் அன்புப் புதல்வனைத் தழுவி இன்புற்றான் தந்தை; அப்புதல்வன் தாயோ புதல்வனையும், அவன் தந்தையையும் தழுவி இன்புற்றாள், இவ்விற்பத்திற்கு இவ்வுலகம் முழுவதும் தரினும் ஈடாகுமோ’!

“நல்லாய்! தன் தந்தை பெயருடையவன் தன் செல்வச் சிறுவன். அவன் தளர்நடையிட்டுச் சிறுதேர் உருட்டும் சீர்மையைக் கண்டு களித்தான் தந்தை. அக்களிப்பு, அச்சிறுவன் தாய்மேல் வைத்த காதலைப் பார்க்கிலும் மிக்க காதலாகச் சிறந்து விளங்கியது.

“பெற்றுப் பெருகிய பேறுடையாய்! நன்மகப் பேறுவாய்ந்த அந்நங்கை நல்லாள், தான் புகுந்த மனைக்கு ஒளிவளர் விளக்குப் போல விளங்குகின்றாள். பிறந்த குடும்பத்துக்கு அவள் தரும் சிறந்த பரிசு ஈதேயாம்!

செவிலி கூற்றுத் தரும் இச்செவ்விய பரிசு எவ்வளவு பாராட்டுக்கு உரியது! இப்பரிசு பெற்றார் வாழ்வுப் பேறே ‘வாழ்வாங்கு வாழ்தல்’ எனத்தக்கது அன்றோ! மண்ணுலக வாழ்விலே விண்ணின்பம் காண முந்தையோர் கண்ட இம்முறை உலகெலாம் பரவி இன்பம் சேர்க்குமாக!

நினைக்கும் நெஞ்சம்

1. ஆலமரம்

ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட கிளைகளுடையதோர் ஆலமரம்.

அந்த மரத்தில் சில கிளைகளில் ஏற முடியா தெனச் சிலர் திகைப்படைந்தால் அந்தக் கிளைகளில் மட்டும் ஏறாமல் அவர் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்!

அவரே ஒருநாள், அந்தக் கிளைகளிலும் ஏற முடியும் என்று துணிவு கொண்டால் அப்பொழுது அவற்றில் ஏறட்டும்!

அக்கிளைகளிலும் ஒன்று ஒன்றாகத்தான் முயன்று ஏறமுடியும் என்றால், அதனை அவர் நிலைக்குத் தக்கவாறு அவரே முடிவெடுத்து ஏறட்டுமே!

அந்த ஐந்தாறு கிளைகளிலும் அவர் கட்டாய மாய் ஏறியாக வேண்டுமென வலியுறுத்தி, அதனால் அந்த ஆலமரத்திற்கு உரிமை இல்லாதவராக - அப்பாற்பட்டவராக - ஆக்குவானேன்?

அச்செயல் ஒருவரை மட்டுமன்றி ஒரு கூட்டத் தையே - பெருங்கூட்டத்தையே - ஆலமரத்திற்கு அப்பாற் பட்டவராகவே ஒதுக்கிவைத்த குற்றம் ஆகிவிடாதா?

ஆம்! திருக்குறள் ஆலமரத்தைத்தான் சொல் கிறேன்.

2. ஊன்றுகோல்

நூற்றுக்கு நூறும் ஏற்றுப் போற்றத்தக்கது - ஏற்றுப் போற்ற வேண்டும் - என்று எந்தச் சமய நூலாவது கட்டுப்பாடு விதித்தால், அச்சமயத்தைச் சார்ந்து எத்தனை பேர் இருப்பர்?

வழுக்கு நிலத்தில் நடப்பவன் சறுக்காமல் நடக்கவேண்டும் என்பதற்குத் தானே ஊன்றுகோலைப் பிடிக்கிறான்.

அந்த ஊன்றுகோல் உள்ளபோதும் சறுக்கி விடுவதில்லையா?

அப்பொழுது, அருளமைந்த உள்ளத்தான் என்ன சொல்வான்?

அப்பா! ஊன்றுகோலை இன்னும் வலுவாகப் பிடி; காலை இடம் பார்த்து வை; விரைவு படுதல் இல்லாமல் அடுத்த அடியை எடுத்து வை; நம்மால் சறுக்கல் இல்லாமல் நடக்க முடியுமென எண்ணி உன் நாடி நரம்புகளில் வலுவேற்று; சறுக்கிச் சறுக்கி உறுதி வாய்த்த பின்னர்த்தான் சறுக்காமை உண்டாகும்' என்று சொல்லித் தேற்றுவான் அல்லனோ?

அவன் சறுக்குகிறான் என்பதற்காகக் கோலையே பறித்துக் கொண்டால் முறைமையாகுமா? அது நடக்க வைக்க விரும்பும் நல்லோன் செயலாகுமா? திருக்குறள் ஊன்றுகோல் பயன்பாட்டுக்கும் இவ் வெண்ணம் வேண்டாவா?

3. நடைப்பயிற்சி

பேரனையோ, பேர்த்தியையோ இருவரையுமோ கையில் பிடித்துக்கொண்டு நடந்து செல்லும் தாத்தா எப்படி நடக்கிறார்?

அந்தக் குழந்தைகள் நடக்கும் குறுகுறு நடையாய் நடக்கிறாரே! தமக்கு முன்னர் அவர்கள் நடக்க ஓடி விட்டு உவப்பாகச் சொல்கிறாரே!

ஆனால் அக்குழந்தைகளின் காலெட்டுக்கு மேலே அவர் நாலெட்டு வைத்தால்!

அடுத்தநாள் நடைக்கு அழைக்கும்போது வராமலே எட்டெட்டுத் தள்ளிப் போய்விடுவார்களே!

நடை தெரிந்த தாத்தா, தம் நடையைக் குறைத்துக் காட்டிக் குழந்தைகள் நடையைப் பெருக்கிக் காட்டுவார்.

தாத்தாவை முந்தும் மகிழ்ச்சியிலே அவர்கள் நடக்கப் புறப்பட்டால் அவர்க்கு முந்திப் புறப்பட்டு அவர் கையைப்பற்றிச் செல்வார்.

இம்முறை, அறிவறிந்த தாத்தா நடைமுறை!

ஒட்டம் வேண்டும்; விரைவு வேண்டும்; முந்த வேண்டும்; பரிசு வேண்டும்; பாராட்டு வேண்டும் - என்பவற்றையெல்லாம் மறந்தவரா தாத்தா?

இல்லை! நினைந்ததால் தான் இப்படி நடை பயிற்றுகிறார். உலகநடைப் பயிற்சி - உலக ஒட்டப் பயிற்சி - வேண்டும் என்பதற்காக அதுவும் ஒரு காலத்தில் ஒரு சிலர்க்கு வேண்டும் என்பதற்காக - தவழ்பவர் - குறுநடையர் - மென்னடையர் - மெது ஒட்டமுடையவர் ஆகியவரையெல்லாம் ஒதுக்கிவிடத் தாத்தா நினைத்தல் இல்லை. அனைவரையும் அரவணைத்து உயர்த்துவதே அவர் நோக்கம்.

திருவள்ளுவர் நடைபயிற்றும் தாத்தா போன்றவர்!

உலகம் ஏற்றுப் போற்றவேண்டும்!

உலகம் ஏற்றுப் போற்றத், தாமே ஏற்றுப் போற்றும் பரப்புநர் வேண்டும்!

அதற்குத் தூண்டுதல் திருக்குறள் 'நம் மறை' என்னும் குறிக்கோள்!

4. சமைத்தல்

தாய் சோறாக்குகிறார்;

சோறாக்கும்போது அவர்க்குள்ள எண்ணங்கள் தாம் எத்தனை! குடும்பநிலையை எண்ணுகிறார்!

பொங்கிப் பொரித்தலாலேயே குடும்பத்தை வறுமைக்கு ஆளாக்கி விடக்கூடாது. சிக்கனம் வேண்டும்;

சிக்கனம் கருமித்தனமாகியும் விடக்கூடாது!

வருவாய்க்குத் தக்க வகையில் உணவுச் செலவு முதலியவை இருத்தல் வேண்டும்.

இவற்றையெல்லாம் எண்ணுகிறார்.

செலவைக் கருதும் வேளையில் குடும்பத்தவர் உடலையும் கருதுகிறார்.

குழந்தை, வளரும் பிள்ளை, உழைப்பவர், முதியர், நோயர் - இவர்களுக்குத் தக்க உணவு வேண்டுமே!

அந்தச் சிக்கனத்தோடு இந்தச் சீர்மையும் அல்லவோ அவரைச் சுற்றிச் சுழல்கின்றது.

இவ்வளவுடன் அமைகிறதா தாயுள்ளம்?

கீரைக்கறியாக இருந்தாலும் எத்தனை சுவையாக ஆக்குகின்றது.

அத்தனைபேர் நார்க்கும், அத்தனைபேர் உடல் நலமும், அத்தனைபேர் தேவையும் தாமே உணர்ந்து

உணர்ந்து, நினைந்து நினைந்து, பழகிப் பழகிப் போன
கைத்திறத்தில் சமைத்து வைக்கின்றாரே!

விருந்துக்கு விருந்தாய் மருந்துக்கு மருந்தாய்
உணவாக்கும் அவர், உணவை மட்டுமா ஆக்குகிறார்!

உணர்வையும் சேர்த்தன்றோ ஆக்குகிறார்.

தாயுள்ளத்தில் நின்றன்றோ அறநூலை ஆக்கி
யுள்ளார் திருவள்ளுவர். அதன் பயன்பாடு கருதித்
தானே ஆக்கினார்!

5. படைத்தல்

தாய், தாம் ஆக்கிய உணவையும் தான், எப்படி
எப்படி எல்லாம் ஊட்டுகிறார்; படைக்கிறார்;

ஆக்குமுன் எண்ணிய எண்ணம்; ஆக்கும் போது
இருந்த உணர்வு; படைக்கும்போது உள்ள கருத்து;
இவற்றை எண்ண எண்ண அத்தாய்ப் பிறப்பின்
அருமையும் பெருமையும் எப்படிப் பளிச்சிடுகின்றன.

வள்ளுவர் உள்ளம் எளிய உள்ளமா?

அவர் உணர்வும் எளிய உணர்வா?

அவர்க்கு எவ்வளவு பெரிய உள்ளம். எவ்வளவு
மேலோங்கிய உணர்வு!

குடும்ப அளவில் நிற்கும், தாயுள்ளம்; வள்ளு
வர் உள்ளம்? உலகாக விரியும் பேருள்ளமன்றோ
அது! அதுதானே தெய்வ உள்ளம்!

உடல் வளர்க்கும் சமையலா ஆக்கினார் வள்ளு
வர்? உயிர் வளர்க்கும் சமையல் அன்றோ செய்தார்?

காலமெல்லாம் உலகோர் நலம் கருதிய கருத்தே
கருவாகக் கொண்டு அன்றோ திருக்குறள் சமையலைச்
செய்தார்.

உயிர் வளர்க்கும் அச்சமையலையும் எவ்வளவு
சுவையாய் எவ்வளவு சிக்கனமாய் - எவ்வளவு தகவாய்
- அமைத்தார்!

எவ்வளவு அருமையாக எடுத்தும், அணைத்தும்,
படைத்தும், உவப்பித்தும், ஆட்டியும், காட்டியும்
ஊட்டினார்.

அன்று மட்டுமா ஊட்டினார்;

இன்றும் ஊட்டுகிறாரே!

என்றும் ஊட்டுவாரே!

அவ்வூட்டம் கொண்டு ஊற்றம்பெற வேண்
டாவா!

பிறர் ஊற்றம்பெற நாம் எடுத்தெடுத்து ஊட்ட
வேண்டாவா!

நேற்றைக் கறியும் குழம்பும் பழங்கறி பழங்குழம்பு!

அப்படிப்பட்ட பழையதா வள்ளுவம்!

என்றேனும் ஆறிப்போவதா? அலந்து போவதா?
கைத்துப்போவதா? கசந்து போவதா?

‘என்றும் புதியது’ என்றானே வள்ளுவனை
ஒருவன் வள்ளுவ மாலையில்! அத்தகைய புத்தம்
புதிதன்றோ அது!

பரிவோடு ஆக்கிவைத்த அப்புதுவிருந்தை, ஆக்கி
யவர் உணர்வறிந்து படைக்கும் பரிமாறிகள் வேண்டும்!

அப்பரிமாறிகள் ‘வள்ளுவக் குடியிருப்புகள்’
என்னும் உணர்வு வருமாறு வாழ்வியலில் கடைப்
பிடிக்க வேண்டும்!

எவ்வளவு சிறந்த விருந்தாயினும் என்ன? படைக்கும் முறையில் அன்றோ, அந்த ஆக்கியின் அருமையும் தேக்கிக்கிடக்கின்றது.

இன்று வேண்டுவோ, வள்ளுவ விருந்தை வகையாகப் பரிமாறவல்ல பரிமாறிகள்!

வள்ளுவச் சுடராய் வந்துவழங்கும் பரிமாறிகள் உண்டானால் - பெருக்கமானால் - வையகச் சமயமாவது வள்ளுவச் சமயமே என்பது உறுதியாகிவிடும்.

6. அறிவுப் பூங்கா

வித்தைமிகு பூங்கா திருக்குறள்!

அனைத்தும் அனைத்தும் வாடாச் செடிகொடி மலர்களால் அமைந்த பூங்கா!

எங்கும் புகுவாய் (வாயில்) எங்கும் கட்டில்லா உரிமை!

காலம் நேரம் காவல் எதுவும் இல்லாத தனிப்பெரும் பூங்கா!

பொதுப்பூங்கா! நறுமணப் பூங்கா!

ஆர்வக் கட்டணம் ஒன்றன்றி,

அயற்கட்டணம் இல்லாத அறிவுப் பூங்கா!

அதனுள் போகக் கூடாதா? போற்றி நலம் பெறக்கூடாதா?

7. உலக வைப்பகம்

திருக்குறள் உலக வைப்பகம்!

அதுமுதலும் தரும்! வட்டியும் தரும்!

வட்டிக்கு வட்டியும் வாரி வாரி வழங்கும்!

உள்ளூர்த் தேவையா, உண்ணாட்டுத் தேவையா!

உலகத் தேவையா, - உடனுக்குடன் உதவும்!

எங்கும் உடனிருந்தும் - எங்கும் உடன்வந்தும் -
ஒன்றி உறைந்தும் - வேண்டும் போதெல்லாம்.

வேண்டுமளவுக்கு நேயத்தால் வழங்கும்,
நிகரிலா வைப்பகம் அது.

ஆளர் இன்றி ஆளாளுக்கு எடுத்துக் கொள்ளவும்,
ஆரார்க்கும் வழங்கவும்

வள்ளுவ வள்ளல் வழங்கிய ஒப்பற்ற வைப்பகம்
அது. வாரிக் கொண்டும் வழங்கியும் வாழ்வோமா?

8. துறைவாரி அங்காடி

நகர் தோறும் துறைவாரி அங்காடிகள் (Departmental Stores) உண்டு.

தொகுப்பங்காடிகள் (Complex) உண்டு!

திருக்குறள் ஒப்பற்ற துறைவாரி அங்காடி!
தொகுப்பங்காடி!

அவரவர் துறைக்கும் தேவைக்கும் தகத் தேர்ந்து
தேர்ந்து அதில் எடுத்துக் கொள்ளலாம்; போற்றிப்
பயன் கொள்ளலாம்.

பலப் பல இடங்களுக்கும் அலையும் காலக்
கழிவும் செலவும் செலவும் இல்லாமல் கைப் பொரு
ளெனக் கருதிக் கருதி எடுத்துக் கொள்ளலாம்!

தேவைக்குத் தக எடுத்துத் தேவைக்குத் தகப்
பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்! இருப்புச் சரக்காகவும்
வைத்துக் கொள்ளலாம். இவற்றைச் செய்வோமா?

9. பாகு

சொல்லத் தெரிந்தவர்க்குக் கருத்து இருப்பது
இல்லை;

சுருத்து இருப்பவர்க்குச் சொல்லத் தெரிவது
இல்லை;

சுருக்கமாகச் சொல்லத் தெரிந்தவர்க்குப்

பெருக்கமாகச் சொல்லத் தெரிவதில்லை;

பெருக்கமாகச் சொல்லத் தெரிந்தவர்க்குச்

சுருக்கமாகச் சொல்ல வருவதில்லை;

இலக்கணம் தெரிந்தவர்க்கு இலக்கியப் படைப்பு
அருமை;

இலக்கியப் படைப்பாளிக்கு இலக்கணத் தெளிவு
இடர்;

பொருள் தெளிவுக்குக், கட்டுப்பாடான யாப்புத்
தடை;

யாப்புக் கட்டுப்பாட்டுக்குச் சொல்லும் சுவையும்
முட்டடி;

-இவ்வெல்லா இடர்களும் இல்லாமல், எவரும்
போற்ற வெளிப்பட்ட பாகு நூல் திருக்குறள்!

பாகு எனினும் பயன்படுத்தினால் தானே பாகு?

10. உருவுகதிர்

உடலை ஊடுருவி உள்ளூறுப்பை ஒளிப்பட
மாக்கிக் காட்டும் உருவுகதிர் (X-Ray) அறவியற்கொடை!

ஆனால், உள்ளத்தின் உள்பொருளாம்
உணர்வைத் தெள்ளத் தெளிய எடுத்துக்காட்ட வல்ல
உருவுகதிர் உண்டா?

உண்டு! அது தான் திருக்குறள்!

திருக்குறளாம் உருவுகதிர்ப் படங்கள் ஒருவர்
ஒளிப்படங்களா? இருவர் ஒளிப்படங்களா?

உலகோர் ஒட்டுமொத்தப் படங்கள் அல்லவோ அவை!

தமிழகம் உணர்ந்துளதா அதனை?

தமிழுலகு உணர்ந்து போற்றினால் அல்லவோ முழுதுலகும் உணர்ந்து போற்ற ஒரு வாய்ப்பாம்!

11. உயிர் தளிர்த்தல்

பழகுந் தோறும் பண்புடையாளர் நட்பு
பளிச்சிட்டு வளரும்.

முழுகுந் தோறும் மீள மீள முழுகவேண்டும்
என்னும் ஆர்வத்தை அருவி பெருக்கும்.

தழுவுந் தோறும் தகவார்ந்த இன்பத்தைக்
காதல் மனைவாழ்வு ஊட்டும்.

கேட்குந்தோறும் கிளர்ச்சியுண்டாக்கிக்
கிறு கிறுக்க வைக்கும் மழலைமொழி.

இவற்றையெல்லாம் வென்று,

உடலும் உள்ளமும் உணர்வும் ஒருங்கே மகிழ்ச்சி செய்து உயிர்தளிர்க்க வைக்கும் ஒப்பற்ற இன்ப அமிழ்து திருக்குறள்! உயிர் தளிர்க்க வாய்த்த அவ்வமிழ்தை அருந்துவோமா நாம்?

12. உயிர் மருந்து

காய்ச்சலிலே எத்தனை வகை?

கடுப்புகளிலே எத்தனை வகை?

தடுமனிலே எத்தனை வகை?

தவிப்புகளிலே எத்தனை வகை?

- இத்தனை வகைக்கும் மருந்து தேடி வைத்த இலவயக்கடை ஒன்று உண்டோ?

உண்டாயினும், அக்கடையினும் உயர்கடை -
உயிர் மருந்துக்கடை திருக்குறள் கடை!

மாந்தர் மனத்துக்கண் உண்டாம் அத்தனை
நோய்களுக்கும் மருந்து அங்கு உண்டு.

அம்மட்டோ; அந்நோய்கள் வாராதிருக்கத்
தடுப்பு மருந்து உண்டு!

ஒவ்வொருவர் நிலைக்கும் - நோய் நிலைக்கும் -
தகத்தக உரிய மருந்துகளைச் - சுவை விருந்தென வழங்க
உயிரிரக்க மருத்துவர் வள்ளுவப் பெருந்தகையும்
உண்டு!

இம், மருத்துவ உலகப் புதுமை, உலகப் பொருள்
ஆக வேண்டுமே! ஆக்கப்பட வேண்டுமே!

13. அமுதசுரபி

அருளாளியாம் ஆபுத்திரன்னை அமுதசுரபி
இன்று இல்லையோ?

அணிமேகலையாம் மணிமேகலையார் கை
அமுதசுரபி இன்று இல்லையோ?

உண்டு! உண்டு! இன்றும் உண்டு! என்றும்
உண்டு!

உலகம் உள்ள அளவும் உண்டு! அள்ள அள்ளக்
குறையா அருமையும் உண்டு!

அது திருக்குறளாம் அமுத சுரபியாம்.

வானின்றுலகம் வழங்கிவரும் அமுத மழை
போல மண்ணின் மதிநலச் சுரப்பெல்லாம் ஒன்று
திரட்டிப் பொழியும் அமுதசுரபி அது!

ஆராச்சுவையை எடுத்தெடுத்தாட்டி, உள்ளு
தோறும் உள்ளுதோறும் உள்ளத்தே இன்ப ஊற்

றெடுக்க உவப்புறுத்தும் அமுதசுரபி! எண்ணிய
எண்ணியாங்கு எய்தி இன்புறத் தமிழ் மண்ணிலே
வாய்த்த அமுதசுரபி திருக்குறள்! அதனைத் தருவாரும்
வேண்டும்! பெறுவாரும் வேண்டும்!

14. மணிப்பேழை!

முத்துக் குளித்தென்ன?

மணியைக் கழுவியென்ன?

வயிரத்தைப் பிளந்தென்ன?

பொன்னை எடுத்தென்ன?

இவையெல்லாம் புறக் கோலப் பொருளுக்கே -
புனைவுக்கே பயன்படும்!

ஆனால், அகக் கோலத்திற்கன்று - அகவாழ்
வுக்கே அருங்குவைப் பொருளாக - அரிதின் அரிதாகக்
குளித்தும், கழுவியும், பிளந்தும், பட்டை தீற்றி எடுத்தும்
வள்ளுவரால் வழங்கப்பட்ட மணிகளைக் கொண்ட
பேழை திருக்குறள்! அதனைக் கொள்வார் செல்வர்;
கொடுப்பாரோ பெருஞ் செல்வர்!

15. என்ன இல்லை?

ஒன்றிருந்தால் ஒன்றில்லை என்பார்.

சுவை இருந்தால் கருத்து இல்லை!

கருத்து இருந்தால் சுவை இல்லை!

செறிவு இருந்தால் புரிவு இல்லை;

புரிவு இருந்தால் செறிவு இல்லை!

தெளிவு இருந்தால் திருத்தம் இல்லை!

திருத்தம் இருந்தால் தெளிவு இல்லை!

வாழ்வு இருந்தால் வனப்பு இல்லை;

வனப்பு இருந்தால் வாழ்வு இல்லை!
 கற்பனை இருந்தால் அடிப்படை இல்லை;
 அடிப்படை இருந்தால் கற்பனை இல்லை;
 பழமை இருந்தால் புதுமை இல்லை;
 புதுமை இருந்தால் பழமை இல்லை!
 பண்பாடு இருந்தால் பயன்பாடு இல்லை!
 பயன்பாடு இருந்தால் பண்பாடு இல்லை!
 - இப்படி ஒன்றிருந்தால் ஒன்றில்லை என்பது
 பிற நூல்களுக்கு!
 திருக்குறளுக்கு அன்று!

வேண்டும் வனப்பெல்லாம் ஈண்டியமைந்தது
 இன்பத் திருக்குறள்! எவருக்கு? வனப்பை விரும்பும்
 வளமையர்க்கு!

16. பிறந்தமண்

பாட்டனாரின் பழங்கண்ணாடியையும்,
 பாட்டியின் பழம் பட்டுத் துணியையும் பாராட்
 டும் உலகம்,

தந்தையும் தாயும் வைத்துச் சென்ற கையகல
 வீட்டையும் உரிமை கொண்டாடி உவக்கும் உலகம்,
 அன்பரும் நண்பரும் ஆர்வத்தால் தந்த சிறுபொருளை
 யும் பெரும்பரிசாகப் போற்றிக் காக்கும் நன்மனம்.

உலகெல்லாம் கூட்டுண்டு

ஒழுக்கத்தின் தலைமணியாகக்

கொள்ளத்தக்க ஒருநூலை - திருக்குறளைப்

போற்றிக் கொள்கின்றதா?

அது தோன்றிய மண்ணிலே தோன்றிய பேற்றை எண்ணித் திளைக்கின்றதா?

போற்றி மகிழ்ந்து திளைக்கும் நாள் எந்நாள்? அந்நாள் நன்னாள்!

17. பழஞ்சோறு

நேற்றைச் சோறு, பழஞ்சோறு!

ஆனால் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட திருக்குறளாம் நம்மறை

இன்றும் புதிது!

நாளையும் புதிது!

என்றும் புதிது!

சோறு - உடலை வளர்க்கும்!

‘உடலிலாது உணர்வுண்டோ?’ என்பர். ஆனால், உணர்வில்லா உடலால் ஆவது என்ன?

நடமாடுதலால் மட்டும் மாந்தராகி விட முடியுமா?

எத்தனை உயிர்கள் நடமாடுகின்றன - ஊர்கின்றன - பறக்கின்றன! உணர்விலா மாந்தரை! ‘மக்களே போல்வர்’ என்பதன்றோ திருக்குறள். உணர்ந்து போற்றுவோமா?

18. நயத்தகு நூல்

படிக்கப் படிக்கப் - படித்ததைப் பிறர்க்கு எடுத்துரைக்க உரைக்க - நூலின் நயம் சிறந்து விளங்கும்.

இது ‘நவில் தொறும் நூல் நயம்’ எனத் திருக்குறளில் சொல்லப்படும்.

இத்தகைய நூல் நயத்திற்கு - நயத்தகு நூலுக்கு - எதைத் தேடுவது?

“என்னைப்பார்! நானே சான்று” என்று நமக்குத் தன்னைக் காட்டி நிற்கின்றதே திருக்குறள்!

ஈராயிர ஆண்டுகளின் அறிவு வளர்ச்சி - குமுகாய வளர்ச்சி - எத்தனை விரிந்தது! அது விரிய விரியத் தானும் விரிந்து தன்னைப் பெருக்கிக் காட்டுகிறதே திருக்குறள்!

“நீ வளர்கிறாயா? வளரும் அளவு எவ்வளவோ அவ்வளவு நானும் வளர்கின்றேன்” என ஒவ்வொரு வர்க்கும் தக வளர்ந்து செல்கின்றதே திருக்குறள்!

‘நவில்தொறும் நூல் நயம் போலும்’ என்ப தனைக் கூறிய திருக்குறளே அதற்குச் சான்றில்லையா?! சான்றின் பயன் என்ன? என்று கொள்வது தானே!

19. அறிதோறும் அறியாமை

அறிய அறியத்தான் அதுவரை அறியாதது எது என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியும்!

பல்லாயிரம் நூல்களைப் படித்த பின்னர்த் தான், தாம் இதுவரை படியாதிருந்தவற்றைப் பற்றிய அறியாமை தோன்றும்!

எண்ணி எண்ணித் தேர்ந்த முடிவில் தான் “எனக்கு ஒன்றே ஒன்றுதான் தெரியும்; அது எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்பது” எனச் சொல்ல முடியும்.

திருவள்ளுவரோ “அறிதோறும் அறியாமை கண்டற்று” என்கிறார்!

அறிதோறும் அறியாமை காட்டுவதற்கு வாய்த்த நூல் திருக்குறள் போல ஒன்று உண்டோ?

அதனுரைக்கு அதுவே சான்றாகத் திகழ்தல் எத்தகு பெருமையது! நாமும் அறிந்து அறிந்து நம் அறியாமை காண்போமா?

20. அவை அவை

விரும்பிய போதில் எல்லாம் விரும்பிய இன்பச்
சுரப்பாகத் திகழ்பவள் இனிய இல்வாழ்க்கைத்
துணைவி! அதனால்,

“வேட்ட பொழுதில் அவைஅவை போலுமே
தோட்டார் கதுப்பினாள் தோள்”

என்கிறது திருக்குறள்!

விரும்பிய விரும்பிய வாழ்வு நலங்களை - நயங்
களைத் தரும் குறளுக்கு இணை எது? அக்குறளே
என்பது அறிந்தோர் ஆய்ந்தோர் தெளிவு!

ஆதலால், தன் இலக்கணத்திற்குத் தானே
இலக்கியமாம் பெருமையது திருக்குறள்! அப்பெருமை
நம் பெருமை ஆக வேண்டுமே.

21. அமிழ்து

இன்பத்தில் அமிழ்த்துவது அமிழ்து.

அவ்வமிழ்தத்தை எட்டாப் பொருளாக விண்ண
வர்க்கு உரிய பொருளாகக் கண்டது தொன்ம உலகு.

ஆனால், கண்கண்ட பொருளாக, கருதும் இன்ப
மெல்லாம் வழங்கும் களிப்புப் பொருளாகக் காட்டு
வது திருக்குறள்.

விண்ணமுது அல்லது வானமுது எது?

அது மழையே என்கிறது திருக்குறள்.

“வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலால்
தான் அமிழ்தம் என்றுணரற் பாற்று”

என்பது அது!

இன்பப் பொருளாக விளங்கும் துணைவியை 'அமிழ்தத்தால் செய்யப்பட்டது' என வள்ளுவக் காதலன் இயம்புகின்றான்.

மனைவி அமிழ்தம் ஆவது எதனால்? அவள் தலைவனின் உயிர் தளிப்பச் செய்பவள் ஆதலால், அமிழ்தம் ஆகின்றாள்!

அவள் மட்டுமா அமிழ்தம்?

அவள் தரும் பால் அமிழ்து!

அவள் ஊட்டும் சோறும் அமிழ்து!

அவள் பெற்று வழங்கிய அருமைக் குழந்தையும் அமிழ்து!

அதன் மழலை பொழியும் அமிழ்து!

அவ்வமிழ்தக் குழந்தையின் கையால் பிசையப் பட்ட சோறும் அமிழ்து!

இத்தனை அமிழ்தங்களைக் கண் முன்னே வைத்துக் கொண்டு 'இல்லாத ஊருக்கு வழி கேட்டுப் போவது போல்' அமிழ்தக் கதை சொல்லித் திரிவானேன்?

ஒவ்வொருவர் குடும்பமும் அமிழ்த நிலையமாக அமைந்திருக்கவும் அதனை உணராமல் அங்கும் இங்கும் அலைவானேன்?

அமிழ்தக் கொள்கலமாகத் திகழ்வது திருக்குறள்!

உயிர் தளிர்க்கச் செய்வது திருக்குறள்!

ஒவ்வொரு சொல்லும், பொதி பொருள் சுமந்து குதிநடை கொண்டு திகழும் அவ்வமிழ்தம் கொண்டு நம் வாழ்வை அமிழ்தமாக்குவோமா?

22. பிறவிப்பேறு

திருக்குறள் பிறந்தது தமிழ்மண்; திருக்குறள் எழுதப்பட்ட மொழி தமிழ்மொழி; அதனை எழுதிய வள்ளுவர் தமிழ்த்தோன்றல்; ஆதலால் என்னவர் என் மண்ணில் என் மொழியில் இயற்றிய உலகநூல் திருக்குறள். அதனால் தமிழனாக, தமிழ்மொழி பேசுபவனாக, தமிழ் மண்ணில் வாழ்பவனாக இருக்கும் பேறு - பிறவிப் பேறு - பெரும் பேறாம். எவர்க்கு இது தோன்றும்?

உணர்வுடையவர்க்கே தோன்றும்! தோன்றவும் வேண்டும்.

“திருக்குறள் பிறந்த மண்ணில் பிறக்கவும், திருக்குறள் பிறந்த மொழியில் அதனைப் பயிலவும் மீள் பிறப்பு வரவேண்டும்” என்று விரும்பிய பெருமக்கள் உரையைக் கேட்டாவது உணர்வு வாராதா? தமிழ்ப் பிறவிப்பேறு தலைப்பட்டு நில்லாதா?

23. மெய்ம்மறை

போர்வீரர்கள், பகைவர் ஏவும் படைக்கலம் தம்மைத் தாக்கி இடையூறு விளைவிக்காமல் இருக்க மெய்ம்மறை (உடற்காப்பு), அணிவதுண்டு. அம்மெய்ம்மறைக்கும் மெய்ம்மறையாய் அமைந்தது நம்மறையாம் திருக்குறளாகும்.

அம்மெய்ம்மறை உடல் காத்தலால் உயிர் காக்கும்; நம்மறையாம் திருக்குறள் உடலும் காக்கும்; உயிரும் காக்கும்; குடிமையும் சுற்றமும் இனமும் ஒருங்கே காக்கும்.

மனக்காவல் காத்தலால் ஐம்பொறிக்காவலும், ஐம்புலக் காவலும் ஒருங்கே ஆக்கும்.

மெய்ம்மறை அணிந்தார்க்கு அணிந்தபோதில் காவல். நம்மறையோ நம்மோடு என்றும் உள்ளும் புறமுமாய் நின்று தானேகாக்கும் தனிக்காப்பாக அமையும்.

24. சேணறிவி

எவ்வளவோ தொலைவில் வருவதையும், மறைந்து கரவாக வருவதையும் கண்முன் காட்டிக் கடனாற்ற வைப்பது சேணறிவி (இரேடார்) ஆனால் அச்சேணறிவி காட்சிப் பொருளைக் காட்டுமேயன்றிக் கருத்துப் பொருளைக் காட்ட வல்லதோ?

திருக்குறள் காலம் கடந்தும் இடம் கடந்தும் கருதுவார் கருத்துப் பொருள்களையெல்லாம் காட்டிக் காட்டி விழிப்புறுத்தும் அளவில் நில்லாமல் விழுப்பம் சேர்க்கவும் வல்லதாம்.

அழிவைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதுடன், ஆக்கக்குறிப்பையும் அப்பொழுது அப்பொழுதே அறிவிக்க வல்ல அரியதில் அரிய சேணறிவியாம்.

சேணறிவி வாய்த்தும் கண்ணை மூடிக்கொண்டால் என்ன பயனாம்?

25. விளக்கு

கதிரோன் ஆகட்டும்; கைவிளக்கு ஆகட்டும்.

கதிர்விளக்குப் பகலில் மட்டுமே பயனாம்; இரவுப் பயனுக்கு வேறு விளக்கு வேண்டும்.

கைவிளக்குக்கு எண்ணெய் திரிவேண்டும்; மின்வேண்டும்; பிறபிற வேண்டும்.

ஆனால், அவ்விளக்குகள் எவ்விருள் நீக்கும்?

புறஇருள் மட்டுமே நீக்கும் அகஇருள் நீக்குமா அவை?

அகஇருள் நீங்க அகத்தே ஒளிசெய்யும் ஒரு விளக்கு வேண்டும். அது திருக்குறள்.

“எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப் பொய்யா விளக்கே விளக்கு”

என்பது பொய்யா மொழி விளக்கு. அவ்விளக்குப் பெற்றார் அகவிளக்குப் பெற்றார்.

26. பொய்யா விளக்கு

குத்து விளக்கைக் கண்ட ஒருவர்
குறள் விளக்கையும் நினைத்தார்
நினைத்ததை இணைத்தார்

அதனை ஒருபாவாக நெய்தார்

அறத்துப்பால் அகலாம்; பொருட்பால் திரியாம்;

இன்பத்துப்பால் நெய்யாம்; சிறந்தசொல்லே

தீயாம்; விளக்கின் தண்டு குறட்பாவாம்.

இவ்விளக்கை, வள்ளுவனார் ஏற்றினாராம். ஏன் ஏற்றினாராம்? உலகோர் உள்ளிருள் நீக்குவதற்காக ஏற்றினாராம்.

“அறம் தகழி; ஆன்ற பொருள்திரி; இன்பு
சிறந்த நெய்; செஞ்சொல் தீ; தண்டு - குறும்பாவா
வள்ளுவனார் ஏற்றினார் வையத்து வாழ்வார்கள்
உள்ளிருள் நீக்கும் விளக்கு”

என்பது அது.

27. மாசுக்கட்டுப்பாடு

தீமைக்கு மூலம் எது?

அழிவுக்கு மூலம் எது?

பகைக்கு மூலம் எது?

பழிப்புக்கு மூலம் எது?

பாமூக்கு மூலம் எது?

எல்லாம் எல்லாம் மனத்தில் உண்டாகும் மாசே-
கறையே - மூலம்.

மனமாசு நீங்கினால் செயலில் மாசுசேராது!

சொல்லில் மாசு சேராது!

கற்கும் கல்வியில், ஆளும் ஆட்சியில், செய்யும்
தொழிலில், உருவாக்கும் பொருளில் மாசு சேராது.

மாசுகளுக்கு மூலம் மனமாசே! மனமாசு
இல்லாமையே அறம், அன்பு, அருள், ஆக்கம் எல்லாம்
எல்லாம்!

“மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்”

என்பது வாய்மொழி. மாசுக்கட்டுப்பாட்டிலும் மாசுக்
கட்டுப்பாடு, மனமாசில்லாக் கட்டுப்பாடாம்.

அதனை அருள்வது திருக்குறளாம்.

28. சேமக்கலம்

வெப்ப நாளில் தட்பமாக்கித் தரவும்,

தட்ப நாளில் வெப்பமாக்கித் தரவும்,

வெப்பமும் தட்பமும் இல்லாமல் வைத்தது
வைத்தபடி பாதுகாப்பாக வைத்திருந்து தரவும், சங்க
காலத்திலே ஒருகலம் (பாத்திரம்) வைத்திருந்தனர்.
அதற்குச் சேமக்கலம் என்றும் சேமச் செப்பு என்றும்
பெயர். வண்டியின் அச்சு ஒடிந்தால் மாற்று அச்சும்,
கலம் கவிழ்ந்தால் மாற்று மிதப்பும் முன்னரே கொண்
டிருந்தனர். அவற்றுக்குச் சேம அச்சு, சேமக்கலம்

அல்லது ஏமப்புணை எனப் பெயரிட்டிருந்தனர். இவற்றைப் போல் பண்புக்காப்பும் தற்காப்பும் வேண்டு வோர்தம் வாழ்வுக்கு முற்காப்பாகவும் முதற்காப்பாக வும் கொள்ளவேண்டும் சேமக்காப்பு முப்பாலேயாம்.

29. சுரங்கம்

பல்லாயிரம் அடிகளுக்குக் கீழே தங்கப்பாளம் தென் வடலாகப் படிந்து கிடக்கும் இடம் உண்டு. அவற்றுள் 'கோலார்' நம் நாட்டது. நன்னூல் இயற்றிய பவணந்தியார்க்குப் புரவலனாக இருந்த 'சுவளால புரம்' சீயகங்கன் ஆட்சிபுரிந்த பகுதி. பொன் எடுக்கும் அரிய முயற்சி பெரிது! பவழப்பாறையைக் கண்டு எடுத்து வருதலா, முத்துக்குளித்தலா, மணிவகைகளைக் கொண்டு வருதலா, வயிரச் சுரங்கத்தை அகழ்ந்து எடுத்தலா எல்லாம் அரிய முயற்சியால் அமைவன. ஆனால் அவற்றினும் சிறந்த பொன்னாய், பவழமாய், முத்தாய், மணியாய், வயிரமாய், ஏன் ஒளியமாய், ஒள்ளிய மாய் (இரேடியமாய், பிளாட்டினமாய்) ஓரிடத்துக் கொள்ள இருக்கும் சுரங்கமாக - புதையலாக - கருவூல மாகத் திருக்குறள் இருக்கிறதே. அதனைக் கருத்துள் ளோர் கண்டு கொள்ளக் கூடாதா? அக்கறையுள்ளோர் அள்ளி அள்ளி வழங்கக்கூடாதா?

30. நூல் ஏணி

மலை ஏறுவதற்கும் மதில் ஏறுவதற்கும் ஆழ் கிணற்றில் இறங்குவதற்கும் 'நூல் ஏணி' பயன்படும். நூலே ஏணியாக - ஏறும்படியாக இருந்து தன்கண் ஏறுவாரையெல்லாம் ஏற்றிவிடல் வாழ்வியல் காட்சி.

நூல் கற்பிக்கும் ஆசிரியரை 'ஏணி' என்றது பிற்கால உலகம். ஆனால் பழந்தமிழுலகம் நூலையே (கற்கும்

நூலையே) ஏணியாகக் கண்டது. அதிலும் அருமை வாய்ந்ததாம் ஒரு நூலைப் பற்றிக் கொண்டு நுனியேற மாட்டாதார் மயக்கம் மிக்கோராகக் கூறப்பட்டனர்.

நூல் ஏணி ஒன்று வேண்டும் என்றால், எங் கெங்கோ எவ்வெவையோ தேடித் திரிவானேன்?

திருக்குறள்போல் ஒரு நூலேணி உலகில் உண்டோ? மாந்தரைப் பிரித்தும் பிளந்தும் பிணக்கி யும் காட்டாத சால்பு நூல் திருக்குறளை அன்றி உலகில் ஒன்று உண்டோ? இல்லை எனின் அந்நூல் ஏணியில் ஏறினோமா? பிறரை ஏற்றினோமா?

31. சிக்குவாரி

நான்கு முடி ஒன்றாகிவிட்டால் அதற்குச் சிக்கு என்று பெயர். சிக்கை அகற்றுவதற்குச் 'சிக்குவாரி' உண்டு. சிக்கு உண்டாகிய நிலையில் அதனை எடுப்பார், அமைந்து மெல்லென ஒவ்வொன்றாக முடியைப் பிரித்து எடுத்தல் வேண்டும். விரைந்து பட்டென வெட்டினால் முடி கொட்டிப் போகும். சிக்குவாரியின் பல் ஒடிந்தும் போகும். நூல்கண்டில் சிக்கல் ஏற்பட் டாலும் அமைந்து பிரித்தல் வேண்டும்.

சிக்கு நீக்கம் போன்றதே, சிக்கல் நீக்கம், அமைந்து எண்ணிப் பொறுமையாய் முயன்றால் தீராச்சிக்கல் எதுவும் இல்லை. சிக்கல் தோன்றும் போதே சிக்கல் தீர்வும் தோன்றிவிடவே செய்கின்றது. ஆனால், உணர்வு வயப்பட்டோர் உடனே மனம்போலச் செயல் பட்டு மாறாத் துயர் ஆக்கிக் கொள்கின்றனர். சிக்கல் இல்லாத ஒருவர் உண்டா? அவர்க்குச் சிக்கல் தீர்வு நாட்டம் இருந்தால் திருக்குறளை ஒதிச் சிக்கல் தீர்ப்பா ராக. வாழ்வியலுக்கு வாய்த்த சிக்குவாரி திருக்குறளாம்.

32. சுவைப்பால்

பழமும் பருப்பும் இட்டு, கண்டும் ஏலமும் கூட்டிச், சுண்டக் காய்ச்சிய ஆவின்பால் சுவைமிக்கதே. ஆனால், நாளும் பொழுதும் அதனையே பருகுவார்க்கு,

‘பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும்’

என்பது போல் வெறுப்பே ஆகும்.

கரும்புப்பால் என்ன, தேங்காய்ப் பால் என்ன எப்பால் ஆயினும் என்ன, அந்நிலையேயாம்.

ஆனால், எந்நாளும் புத்தம் புதுச் சுவையாய், அதன்முன் என்றும் என்றும் அறியாச் சுவையாய் அமைந்தது முப்பால் ஆகும் திருக்குறளாம். மாறும் சுவையா, மறக்கும் சுவையா அது; மாறாச் சுவை மறவாச் சுவை; மனந்தளிர்க்கும் உயிர்தளிக்கும் மாண்சுவையினது முப்பால். அப்பால் இருக்க எப்பால் வேண்டும்?

33. பனிநீருள் பனை

தவசங்களுள் மிகச் சிறியது தினை

சிற்றளவுக்கு எடுத்துக்காட்டு தினை

அதற்கு எதிராம் பேரளவுக்கு எடுத்துக்காட்டு

பனை.

தினையும் பனையும் திருக்குறளில் பல இடங்களில் இடம் பெறும்.

அதனை ஒருவர் உள்ளம் அசை போட்டிருக்கிறது.

அதற்குச் சிறிதாக ஒன்றை அவர் கண்டு கொண்டார்.

அது பனித்துளி; புல்லின் நுனியில் நின்றது.

அத்துளி முன் ஒருபனை! அப்பனை முழுதுறப் பனிநீரில் படமாகத் திகழ்ந்தது. அவர் வியப்புற்றார். மேலும் வியப்புற்றார்.

பனித்துளியில் பனை முழுதாகத் தெரிவது போல், குறள் வெண்பாவில் மலைமலையாம் பொருள் கள் காணரிய காட்சியாய்த் திகழ்கின்றன என்றார்.

கண்டு காட்டினால் நாம் காணக்கூடாதா?

34. ஆல வித்து

வித்து என்பது விதை; சிறியதில் சிறிய விதை ஆலவிதை. சிறிய மீனின் சிறிய முட்டைக்கும் சிறிதாம் ஆலவித்து. ஆனால், ஆலவித்தில் இருந்து விரிந்த ஆலமரம், எவ்வளவு பெரிது! ஊரே அடங்கும் மரம் அல்லவோ அது.

திருக்குறள், சின்னஞ்சிறு வெண்பாவால் தோன்றியது. அதன் பொருள் விரிவுதான் என்ன? உரைகாண் போர் அறிவு விரிவு எவ்வளவோ அவ்வளவு கொண்டல்லவோ விரிவடைகின்றது.

ஆலின் விரிவைக் காண அவாவா?

அடையாற்று ஆலமரம் காணலாமே!

“ஆலமர் வித்தின் அருங்குறள்”

என்பது கம்பர் இரட்டுறல் (சிலேடை) அவ்வித்தினை உளம் கொண்டால், வானளாவிய ஆலினைக் கண்டு தெய்வநிலை எய்தலாமே!

ஆலில் தொடங்கி ஆலில் நிறைவது, ஆலாய்ப்பறக்கும் இந்நினைக்கும் நெஞ்சம்.

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

கட்டுரைப் பயிற்சி	50.00
விளையும் பயிர்கள்	45.00
பூங்குன்றன்	65.00
புகழுக்கும் புகழ்	45.00
ஒப்பில்லா உயர் வீரம்	45.00
பெரும் புலவர் மூவர்	55.00
எது? எது? எது?	30.00
கல்விச்செல்வம்	35.00
சுவையான சொல்வடைகள்	35.00
இலக்கியச் செல்வர் இருவர்	50.00
தனிப்பாடல் கனிச்சுவை	45.00
தந்தைக்கு விண்ணப்பம்	50.00
வாழும் தாயுமானவர் (உரைநடை)	35.00
அடிபட்ட கன்னம்	40.00
தேனருவி	45.00
இருசொல் அழகு	30.00
ஆத்திச்சூடி மூலமும் அகல்விளக்கு உரையும்	50.00
பழந்தமிழரங்குகள்	55.00
எவன் தொண்டன்?	45.00
கீழ்நாற்பது மூலமும் உரையும்	45.00
மேல்நாற்பது மூலமும் உரையும்	50.00
தாயுமானவர் (குறும்பாவிசம்)	90.00
பொதுமக்கள் பேச்சில் பொய்யாமொழி	30.00
மலர்ந்த வாழ்வு (கதை)	40.00
நிறைமனம்	40.00
உலகை மாற்றுவோம்	60.00
எங்கள் மொழி	35.00

இயற்கை இன்பம்	40.00
ஊருக்கு ஒருவர்	50.00
தொல்காப்பியம் சொற்பொருட் களஞ்சியம் - பகுதி 1	210.00
இலக்கண மேற்கோள் விளக்கம் - இலக்கண அடிமனை	120.00
தமிழில் அறிவியல்	40.00
தமிழ்நெறிக் கரணங்கள்	65.00
எளிதாகப் பாடலாம்	50.00
மொழிஞாயிறு	35.00
தமிழர் வாழ்வியல் இலக்கணம்	175.00
திருக்குறள் வாழ்வியல் உரை	105.00
திருக்குறள் கையடக்கப் பதிப்பு	20.00
பொய்யாமொழிப் புகழ் முகம்	50.00
அல்லல் இல்லை	75.00
தமிழின் தனிப்பெரும் சிறப்புகள்	50.00
திருவள்ளுவர் கண்ட சமயப் புரட்சி	40.00
உலகளாவிய உயர் குறள்	40.00
அடைநல நாடு	40.00
தமிழ் உலா	60.00
வள்ளுவர் வழி	30.00
உலகளந்தார்	55.00
வியர்வை	30.00
கலித்தொகையில் அறநெறி	30.00
தமிழியக் காவலர் திருவள்ளுவர்	45.00
பாவாணர் ஆய்வும் அகழ்வு ஆய்வும்	60.00
கால ஆராய்ச்சியும் வையாபுரியாரும்	45.00
இக்குறளுக்கு ஏன் இப்பொருள்?	65.00
திருக்குறள் விடு தூது	40.00
தமிழர் வாழ்வில் உயிர்ச்சூழல்	40.00
திருக்குறளில் ஊழ்	50.00
மங்கல மனையறம்	40.00
தமிழ் நூறு மூலமும் உரையும்	55.00

